

DE STER

November 1981 · 81ste jaargang · Nummer 11

GM
M205.5
S838D4
v. 81
1981

DE STER

Uitgave van De Kerk
van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen

November 1981
81ste jaargang
Nummer 11

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Gordon B. Hinckley.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles Didier, George P. Lee, F. Enzio Busche.

Redactie kerkelijke tijdschriften: Larry Hiller, hoofdredacteur; Carol Moses, redactrice; Heidi Hofeltz, redactrice; Roger Gylling, redacteur.

Redactie De Ster: Henri J. A. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Parkstraat 38, 3581 PL Utrecht.

INHOUD

De beginselen van aardse zaligmaking, <i>Marion G. Romney</i>	1
Het beste uit het huwelijk halen, <i>Val R. Christensen</i>	9
Het geloof van broeder Cuenca, <i>Fred R. Gladden jr.</i>	15
„Zeg haar dat Ik je gestuurd heb”, <i>Kathleen Scott</i>	17
Kerken bouwen voor de heiligen, <i>Ronald C. Barker</i>	18
Groei en ontwikkeling door opoffering, <i>Carma en Roy Prete</i>	20
De avonturen van een jonge Britse zeeman – Deel één, <i>William G. Hartley</i>	23
Mirian, <i>Layne T. Derrick</i>	30
De busrit, <i>Orvid Zollinger</i>	33
Het krieken van de dag, <i>Loren C. Dunn</i>	36

DE KINDERSTER

Paraplutje, parasolletje: één voor de regen en één voor de zon, <i>Frances Altman</i>	1
De aardappelkuil, <i>Iris Syndergaard</i>	3
Joseph F. Smith 1838–1918, <i>Howard Boughner</i>	7
Wat hoort bij wat in het Boek van Mormon, <i>Ruth Christensen</i>	8

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266 041 434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
Bf. 330 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1981 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

DE BEGINSELEN VAN AARDSE ZALIGMAKING

President Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Wij hebben tegenwoordig te maken met een grote verscheidenheid aan ernstige economische en sociale omstandigheden. Maar economische problemen, en zelfs armoede, zijn geen onbekenden voor de kerk. De geschiedenis leert dat de heiligen meer dan eens dergelijke beproevingen hebben doorstaan. Bijgevolg heeft de Heer zijn leiders vanaf de eerste dagen van de kerk een duidelijk inzicht gegeven in bepaalde juiste beginselen. Wij achten het noodzakelijk deze fundamentele beginselen van aardse zaligmaking nog eens te benadrukken.

Aan het begin van deze eeuw heeft president Joseph F. Smith het belang uiteengezet van zaligmaking tijdens dit leven en het verband tussen deze aardse zaligmaking en geestelijke zaligmaking:

„ . . . moet voortdurend in gedachten houden dat het wereldlijke en het geestelijke met elkaar vermengd zijn. Ze zijn niet apart. Men kan het ene niet bezitten zonder het andere, zolang wij hier in onze sterfelijke staat zijn . . .

De heiligen der laatste dagen geloven niet alleen in het evangelie van geestelijke za-

ligheid, maar ook in het evangelie van wereldlijke zaligheid. Wij moeten zorgen voor het vee, . . . de tuinen en boerderijen . . . en de andere dingen die nodig zijn voor het onderhoud van onszelf en ons gezin op aarde . . .

Wij geloven niet dat het voor de mensen mogelijk is, werkelijk goede en gelovige christenen te zijn, indien zij niet ook werkelijk goede, gelovige, eerlijke en vlijtige mensen zijn. Daarom *prediken wij het evangelie van vlijt, het evangelie van zuinigheid, het evangelie van matigheid.*” (*Evangelieleer*, blz. 204–205; cursivering toegevoegd.)

De meest fundamentele beginselen van aardse zaligmaking omvatten twee hoofdbegrippen: het zorgen voor zichzelf – met andere woorden *het op zichzelf vertrouwen* – en het zorgen voor het gezin – ofwel *het op het gezin vertrouwen*. Het op zichzelf vertrouwen, komt voort uit een fundamentele leerstelling van de kerk: die van de vrije wil. Die leerstelling is gebaseerd op de waarheid dat het wezen van de mens bestaat uit geestelijke materie, ofwel intelligentie, die onafhankelijk is „in die sfeer,

Marion G. Romney

waarin God ze heeft geplaatst, *om zelfstandig te handelen* . . . Ziet, hier is de *vrije wil van de mens*.” (Zie Leer en Verbonden 93:26–38; cursivering toegevoegd.)

Als gevolg van deze eeuwige staat heeft Elohim, toen Hij de mens schiep en hem op deze aarde plaatste, hem de *vrije wil* gegeven om voor zichzelf te handelen. Hoewel deze *vrije wil* op alle facetten van het leven van toepassing is, heeft de Heer met betrekking tot aardse aangelegenheden de volgende niet mis te verstane uitspraak gedaan:

„Want het is raadzaam, dat Ik, de Here, een ieder verantwoordelijk stelle als rentmeester over de aardse zegeningen, die Ik voor Mijn schepselen heb geschapen en voorbereid.

Want de aarde is vol, en er is genoeg en overvloedig; ja, Ik heb alles bereid, en heb de menskinderen toegestaan *naar eigen willen te handelen*.” (Leer en Verbonden 104:13, 17; cursivering toegevoegd.)

Hieruit blijkt dus dat alles aanwezig is waardoor de mens, zo hij dit verkiest, zijn eigen zaligmaking kan bewerkstelligen – zowel aards als geestelijk – en de zegeningen die in deze, zijn tweede staat, beloofd worden, kan verwerven. Het vertrouwen op zichzelf waarover we in de kerk spreken, komt dus voort uit eeuwige waarhe-

den verbonden met de leerstellingen van intelligentie en de vrije wil. Derhalve wordt het vertrouwen op zichzelf, het onafhankelijk zijn, zoals ons dat wordt voorgehouden door de profeten, een fundamentele waarheid in het evangelieplan. Vrouwen op zichzelf impliceert het tot ontwikkeling brengen van vaardigheden en bekwaamheden en vervolgens de aanwending ervan ten einde in eigen behoeften te voorzien. Het impliceert ook dat men deze vaardigheden zal verkrijgen door zelfdiscipline en dat men ze dan, door zelfbeheersing en liefdadigheid, zal gebruiken om zichzelf en anderen tot zegen te zijn. Dat de Heer verwacht dat al zijn kinderen die gezond zijn naar lichaam en geest zich in deze tweede staat op deze wijze gedragen, blijkt duidelijk uit de vele teksten in de Schriften die *werk* – persoonlijk, eerlijk werk, werk om in het levensonderhoud te voorzien – als centraal thema hebben.

Bijvoorbeeld, in den beginne heeft de Heer bepaald dat werk het middel is waardoor mensen in hun levensonderhoud moeten voorzien toen Hij tegen Adam zei: „In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten, totdat gij tot de aardbodem wederkeert.” (Genesis 3:19.)

Deze richtlijn werd herhaald tegen Israël: „Zes dagen zult gij arbeiden.” (Exodus 20:9.)

In deze laatste bedeling heeft de Heer dit onderwerp opnieuw aangeroerd. Hij zei: „Gij moet niet lui zijn; want de leegloper zal van de arbeider noch het brood eten, noch de klederen dragen.” (Leer en Verbonden 42:42.) „En de luiaard zal geen plaats hebben in de kerk, tenzij hij zich bekeert en zijn wegen verbetert.” (Leer en Verbonden 75:29.)

In het licht van deze teksten moet niemand het verlangen koesteren of proberen de

verantwoording voor zijn eigen levensonderhoud op iemand anders af te schuiven. Nee, door te werken moet ieder lid trachten grote voldoening te vinden in persoonlijke prestaties; en aldus zal hij recht hebben op de vruchten van zijn arbeid – zowel aardse als geestelijke. Bovendien houdt het vertrouwen op zichzelf, zoals wij dat zien, tenminste nog één gedachte meer in, namelijk persoonlijke verantwoordelijkheid. Abinadi houdt ons voor dat we wat het geestelijke betreft allemaal voor „de rechterstoel van God worden gebracht om door Hem te worden geoordeeld volgens [onze] werken, hetzij die goed of kwaad zijn.” (Mosiah 16:10.)

Net zo goed als ieder mens verantwoordelijk is voor zijn beslissingen en daden in geestelijke aangelegenheden, zo is hij ook verantwoording verschuldigd voor aardse zaken. Als we sober hebben geleefd en gespaard hebben voor tijden van nood, dan zal het ons minder moeilijk

De meest fundamentele beginselen van aardse zaligmaking omvatten twee hoofdbegrippen: het zorgen voor zichzelf . . . en het zorgen voor het gezin.

vallen financiële problemen het hoofd te bieden. Als we echter meer hebben uitgegeven dan ons inkomen groot was, dan zullen we, als de rekeningen in de bus komen, voor de gevolgen van ons eigen handelen moeten betalen. Als we op ons ter-

rein zijn bijgebleven, dan kunnen we rekenen op verbetering van positie of loonsverhoging als zich de kans daartoe voordoet. Aldus is het, door onze *eigen* inspanningen en beslissingen dat we in dit leven in onze eigen behoeften *voorzien*. Hoewel de Heer ons op zowel subtiele als dramatische wijzen zal verheerlijken, kan Hij onze voetstappen alleen dan leiden wanneer wij onze voeten verplaatsen. Uiteindelijk bepalen onze eigen handelingen onze zegeningen – of het uitblijven daarvan. Dit is een direct gevolg van zowel de vrije wil als de verantwoordelijkheid. En omdat wij verantwoordelijk zijn voor onze daden, zijn we ook persoonlijk verantwoordelijk voor de gevolgen ervan. En hoewel we niet altijd direct de gevolgen van ons handelen kunnen overzien, zijn zij onderworpen aan de wet van de oogst – „Wat een mens zaait, zal hij ook oogsten.” (Galaten 6:7.)

Ik zou nu verder willen uitwijden over een tweede fundamenteel beginsel van aardse zaligmaking – namelijk *het vertrouwen op het gezin*.

In de kerk is het begrip van het zorgdragen voor het gezin en het vertrouwen op het gezin voor groei, wederzijdse zorg en hulp – even fundamenteel als het vertrouwen op zichzelf. Het gezin is de fundamentele eenheid in de kerk. Er is geen enkele instelling die het gezin kan of behoort te vervangen. De eeuwige gezinseenheid wordt gevestigd door middel van heilige verbonden en het eeuwige bestuur van het priesterschap. Vanwege de belofte die als deel van dat verbond afgelegd wordt, is het de plicht van de echtgenoot in het levensonderhoud van zijn gezin te voorzien. De Heer zegt hierover:

„Vrouwen hebben aanspraak op haar echtgenoten voor haar onderhoud totdat dezen sterven.

Alle kinderen hebben aanspraak op hun ouders voor hun onderhoud, totdat zij meerderjarig zijn.” (Leer en Verbonden 83:2, 4.)

En van de apostel Paulus is deze uitspraak: „Doch zo iemand de zijnen, en voornamelijk zijn huisgenoten, niet verzorgt, die heeft het geloof verloochend, en is erger dan een ongelovige.” (1 Timoteüs 5:8; Statenvertaling.)

Naast zichzelf, rust de verantwoording, de zegening, het grote voorrecht iemand liefdevol te verzorgen totdat hij of zij dit leven verlaat, op iemands gezin – ouders voor hun kinderen, kinderen voor hun ouders. Hetzelfde verbond dat de ouders verplicht voor hun kinderen te zorgen, verplicht ook de kinderen voor hun ouders te zorgen wanneer zij dat nodig hebben. Het gebod: „Eer uw vader en uw moeder” geldt ook voor het Israël van nu en alle trouwe leden van de Kerk worden geacht er gehoor aan te geven.

Ten gevolge van het beginsel van het vertrouwen op het gezin, dienen wij te beseffen dat, in het algemeen gesproken, men geen recht kan doen gelden op kerkelijke middelen om persoonlijke aardse moeilijkheden tot een oplossing te brengen vooraleer de familie alles heeft gedaan waartoe ze in staat is. Dit is de leerstelling die de Heer instelt met de woorden: „En daarna hebben zij aanspraak op de kerk, of met andere woorden op des Heren voorraadschuur, indien hun ouders niets bezitten om hun . . . te geven.” (Leer en Verbonden 83:5.)

Dit beginsel is zonder uitzondering van toepassing op het gezin van elk individu. Als we in ons handelen en onze verlangens meer gelijk God zouden worden en de Geest des Heren zouden verkrijgen, dan zouden we inzien dat deze zelfde beginselen ook van toepassing zijn op de verdere

familie: de ooms, tantes, neven, nichten en ook de broers en zusters, kortom de takken waaruit de familiestamboom bestaat. Weliswaar is de verantwoordelijkheid om te helpen onder de wat verdere familieleden niet zo groot als onder de directe familieleden, maar wij zullen geenszins onze beloning verliezen als we gaan inzien en gaan leven naar wat het werkelijk betekent van onze goederen mede te delen aan „de armen . . . , een ieder mens naar hetgeen hij heeft, zoals de hongerigen te voeden, de naakten te kleden, de zieken te bezoeken en hun hulp en steun te verlenen, zowel naar hun geestelijke als stoffelijke behoeften.” (Mosiah 4:26.) Zijn wij in staat het uiteindelijke resultaat te zien van een dergelijke familieliefde in het leven van degenen voor wie aldus wordt gezorgd en gebeden, die aldus worden gezegend door onze hulp? Is iemand van ons in staat de uiteindelijke invloed van rechtvaardige en liefhebbende bezorgdheid voor onze verdere familieleden te zien, ongeacht hun of ons huidig geestelijk peil? Er zouden meer harten worden verzacht, meer levens worden veranderd, en meer geluk teweeg worden gebracht dan we ons kunnen voorstellen als we er ten volle naar zouden streven de belofte gestalte te geven dat „de liefde nimmermeer vergaat.” (Zie 1 Korintiërs 13:8.)

Er is zoveel meer dat velen van ons zouden kunnen doen voor onze broers en zusters en voor de behoeftigen onder onze verdere verwanten, als we maar konden begrijpen zoals de Heer begrijpt. „Laat een ieder zijn broeder achten als zichzelf. Want welke man onder u, die twaalf zoons heeft, die hem gehoorzaam dienen [ofwel broers of zusters, neven, nichten of tantes, gescheiden of werkloze familieleden], terwijl hij de één niet hoger acht dan de andere, . . . zegt tot de andere: Wees gij

gekleed in lopen, en ga daar zitten – en ziet dan op zijn zoons, en zegt: Ik ben rechtvaardig? Ziet, dit heb Ik u als een gelijkenis gegeven, en het is evenals Ik ben. Ik zeg tot u: Zijt één; en indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet.” (Leer en Verbonden 38:25–27.)

Misschien kunnen we deze wederzijdse verantwoordelijkheden het best op deze manier aangeven: De directe familie is *verplicht* elkaar behulpzaam te zijn; de verdere verwanten zijn *in de gelegenheid* elkaar behulpzaam te zijn. En wanneer ons begrip van een liefde zoals die van Christus tot rijping komt, zullen we met vreugde van die gelegenheden gebruik maken.

Met deze hoofdbegrippen van aardse zaligmaking in gedachten – namelijk het vertrouwen op zichzelf en op het gezin – is het gepast hun relatie tot het welzijnsprogramma van de kerk en de raad persoonlijk en als gezin paraat te zijn, na te gaan. De huidige noodzaak voor persoonlijke en gezinsparaatheid is zonneklaar. Wat wellicht minder duidelijk is, is de mate waarin wij verwachten dat individuen en gezinnen op zichzelf zullen vertrouwen. De eerste verdedigingslinie tegen de problemen van deze tijd moet onze getrouwe naleving zijn van de goede raad die ons is gegeven. Dat wil zeggen: eerst de individuele mens; dan het gezin. Alleen wanneer blijkt dat het probleem of de behoefte groter is dan wat

Abonnementen op De Ster

Tot nog toe waren de abonnementen op *De Ster* aan het eind van een kalenderjaar verlopen. Om het abonnement te verlengen moest de abonnee dit van tevoren laten weten en betalen via de Stervertegenwoordiger in zijn wijk of gemeente, en deze verzond de informatie en de betaling dan naar het distributiecentrum.

Met ingang van heden is deze procedure veranderd: Abonnementen die niet per 1 december opgezegd zijn, worden automatisch een jaar verlengd.

Begin oktober zullen alle wijken en gemeenten een computerlijst met namen van huidige abonnees ontvangen. De Stervertegenwoordiger van de wijk of gemeente gaat vervolgens na welke abonnementen opgezegd moeten worden en eind november moet de bijgewerkte lijst naar het distributiecentrum verstuurd zijn.

In januari of februari stuurt het distributiecentrum een rekening voor alle abonnementen die niet opgezegd zijn. In landen waar automatisch geïncasseerd kan worden ten laste van bank- of girorekening, kan het bedrag automatisch van de rekening van de unit afgeschreven worden.

Er wordt verwacht dat deze procedure zowel de abonnee als de unit en het distributiecentrum ten goede zal komen. De fouten die bij het verlengen van de abonnementen gemaakt werden, zullen hierdoor verdwijnen. De Stervertegenwoordiger zal meer tijd hebben om het geld van de leden te verzamelen (van oktober tot januari).

Kortom, er zullen minder personen onder druk komen te staan en de kans op fouten zal verminderen.

Geschenkabonnementen zullen op de lijst voor de wijk/gemeente aangegeven worden. De Stervertegenwoordiger dient contact op te nemen met de gever van zo'n geschenkabonnement om vast te stellen of het abonnement verlengd moet worden.

deze twee niveaus aan bijstand kunnen geven, doen we middels onze bisschop een beroep op de kerk.

De bijstand die de bisschop geeft is aan duidelijke richtlijnen gebonden. Wij hebben de bisschoppen geïnstrueerd dat de beginselen van persoonlijke onafhankelijkheid en onafhankelijkheid als gezin een uiterst belangrijk onderdeel zijn van het welzijnsprogramma. De nadruk om persoonlijke en gezinsparaatheid te onderwijzen leidt hem wanneer hij overweegt hoe hij een gezin in zijn wijk kan helpen voor zichzelf te zorgen.

Wat kan een bisschop redelijkerwijs verwachten dat iemand doet voordat hij een beroep doet op de bisschop voor bijstand? In de begintijd van de welzijnszorg heeft president J. Reuben Clark jr. de volgende raad gegeven aan hen die gezond zijn van lichaam en geest – hen van wie verwacht wordt dat ze op zichzelf vertrouwen:

„Zet de tering naar de nering. Zorg ervoor dat u geen schulden hebt. Zorg voor een appeltje voor de dorst. Na de vette jaren komen er altijd magere. Wees ijverig, vlijtig, zuinig en matig.” (*Conference Report* van oktober 1937, blz. 107.)

„Laat het hoofd van ieder gezin erop toezien dat hij of zij de beschikking heeft over voldoende levensmiddelen, kleding, en waar mogelijk, brandstof voor tenminste één jaar . . . Laat iedereen die een stukje

grond heeft een moestuin aanleggen; iedereen die over een eigen boerderij beschikt, daar met zorg aan werken.” (*Conference Report* van april 1937, blz. 26.)

Wat betekent het dus, voorbereid, paraat te zijn? Een paar jaar geleden vroeg iemand mij in alle ernst: „Wat is het allerbelangrijkste artikel in je jaarvoorraad?” Mijn antwoord daarop was, eveneens in alle ernst: „Persoonlijke rechtvaardigheid.” Het is belangrijk dat we, volgens de goede raad die ons is gegeven, een jaarvoorraad levensmiddelen, kleding en, waar mogelijk, brandstof hebben. Ook is ons de raad gegeven geld achter de hand te hebben voor onvoorziene omstandigheden en ervoor te zorgen dat we voldoende verzekerd zijn in de vorm van ziektekostenverzekering, levensverzekering en verzekering van huis en huisraad. Doch persoonlijk en als gezin paraat zijn omvat nog veel meer. Er moet sprake zijn van de juiste instelling, bereid zijn af te zien van luxe-artikelen, bidden over alle grote uitgaven, en leren de tering naar de nering te zetten.

Helaas tonen onderzoeken aan dat velen onder ons deze goede raad niet hebben opgevolgd, kennelijk met in het achterhoofd de gedachte dat de kerk wel voor ons kan en zal zorgen. Maar de bisschop heeft geen grotere hulpbron tot zijn beschikking dan de kracht van de leden en

gezinnen in zijn wijk. De leden moeten niet vergeten dat bisschoppen zich moeten houden aan hun richtlijnen. Hun is opgedragen de leden te leren verstandig te leven en in de eerste plaats een beroep te doen op hun eigen middelen en die van

De bisschop heeft geen grotere hulpbron tot zijn beschikking dan de kracht van de leden en gezinnen in zijn wijk.

hun gezin of familie. Alleen dan kan de bisschop, aan wie de Heer de verantwoording heeft gegeven te bepalen hoe de kerk de leden van zijn wijk kan bijstaan, de kerkelijke middelen aanwenden.

Die middelen omvatten meer dan alleen levensmiddelen, gebruiksartikelen of vastengaven. De bisschop heeft nog vele andere bronnen waaruit hij kan putten, sommige veel meer voldoeninggevend dan levensmiddelen, warmer dan kleding en brandstof, duurzamer dan geld. Ik doel op de beginselen van het evangelie en de kracht die daarvan uitgaat om ons te helpen onze geestelijke en materiële problemen op te lossen. Om op de manier van de Heer bijstand te verlenen, is het de eerste *verantwoordelijkheid* van de bisschop de heiligen sterker te maken door hun de juiste beginselen te leren die ze in hun eigen leven kunnen toepassen ter bevrediging van een groot aantal van hun verlangens en behoeften. Ook kan hij ervoor zorgen dat quorumleden van de Melchizedekse priesterschap worden ingeschakeld die

verder advies, onderricht en hulp kunnen geven bij het oplossen van de problemen die wellicht van langere duur kunnen zijn. Het is dus één van de eerste plichten van de bisschop de waarde van het vertrouwen op zichzelf en op het gezin te onderwijzen. Ja, als de herder des Heren moet hij elk beginsel van het evangelie onderwijzen met zijn kracht om te verheffen, te steunen, in stand te houden, te zuiveren, te heiligen, te vervullen en om al onze behoeften en rechtmatige verlangens te bevredigen. Hij moet degenen die om bijstand vragen helpen hun eigen omstandigheden te peilen, hun eigen doelstellingen te bepalen, en hun eigen plannen en oplossing van hun problemen uit te werken, kortom om veilig hun eigen koers te bepalen. De bisschop is er niet om dat voor ons te doen. Zijn rol is voornamelijk die van raadsman, van vertrouwenspersoon. Hij zal ons helpen met de urgente problemen, maar de mate van bijstand hangt af van wat wij en onze directe familie hebben gedaan aan de oplossing van het probleem. Daar, echter, de persoon in kwestie en het gezin gericht zijn op het oplossen van het meest urgente probleem, worden de middelen van de kerk doorgaans alleen aangewend voor tijdelijke bijstand, om een brug te slaan tussen het probleem en de oplossing ervan.

Naast het verlenen van bijstand aan de behoeftigen onder ons, moeten we vooral niet uit het oog verliezen dat wij allemaal het welzijnsprogramma van node hebben, en wel omdat onze Vader tracht ons een groot aantal belangrijke eeuwige waarheden bij te brengen – waarvan de meest fundamentele de liefde is. De menselijke ziel maakt oneindig grote groei door als die buiten zichzelf treedt en zich om anderen bekommert. Aangezien dat het belangrijkste werk van onze Vader in de he-

mel is – vreugdevol werken aan de vooruitgang van anderen – hoe kunnen wij dan verwachten alles te ontvangen wat Hij heeft tenzij we in ons eigen leven zijn motivering van liefde in toepassing brengen en daardoor waarlijk zijn zonen en dochters worden?

Ik heb geprobeerd een aantal fundamentele beginselen opnieuw te bevestigen: (1) Het vertrouwen op zichzelf is een eeuwig en noodzakelijk beginsel van zaligmaking tijdens dit leven; (2) het vertrouwen op het gezin is eveneens een belangrijk beginsel van aardse zaligmaking en is het antwoord op een groot aantal problemen van materiële aard; (3) er zijn leden die hun prioriteiten opnieuw moeten vaststellen en in sommige gevallen opnieuw bepalen, wat voor hen luxe-artikelen zijn en deze laten voor wat ze zijn en maatregelen treffen zodat ze beter voorzien zijn van de noodzakelijke levensbehoeften; (4) de leden moeten de rol van de bisschop in de welzijnszorg begrijpen, en wel dat de bisschop zich houdt aan bepaalde richtlijnen en bijstand verleent aan de hand van goddelijke inspiratie binnen die richtlijnen. Ook is het mijn bedoeling geweest alle heiligen der laatste dagen ertoe aan te zetten hun persoonlijke en gezinsparaatheid na te gaan en onmiddellijk de beginselen toe te passen waardoor hun onafhankelijkheid zeker gesteld wordt. Als we deze waarheden in onze gezinsraad bespreken en een plan opstellen om alles te doen wat in ons vermogen ligt ten einde deze beginselen na te leven, zullen we de belofte van de Heer genieten: „Maar wanneer gij voorbereid zijt, zult gij niet vrezen.” (Leer en Verbonden 38:30.)

Belangrijker nog, als we met een vooruitziende blik en rechtvaardig leven, zullen we in aanmerking komen voor deze nog grotere belofte: „En wie ook een getrou-

we, rechtvaardige en wijze rentmeester zal worden bevonden, zal in de vreugde zijns Heren ingaan en het eeuwige leven beërven.” (Leer en Verbonden 51:19.)

Aanwijzingen voor huisonderwijzers

1. Maak anderen deelgenoot van uw gevoelens over het belang van werken en het voorzien in het onderhoud van uzelf en uw gezin; of vertel een persoonlijke ervaring met betrekking tot de zegeningen van het voorbereid zijn. Vraag de leden van het gezin hun gevoelens te uiten over het kunnen vertrouwen op zichzelf en op het gezin.
2. Bespreek manieren waarop een gezin beter voorbereid kan worden om eventuele financiële of economische moeilijkheden aan te kunnen.
3. Waarom is het noodzakelijk, zoals president Romney aangeeft, dat de leden van de kerk voorbereid zijn op noodtoestanden?
4. Staan er in dit artikel citaten of teksten die u met het gezin hardop kunt lezen? Zijn er misschien nog andere teksten die u samen met hen wilt lezen?
5. Zou dit gesprek beter verlopen als u eerst een onderonsje zou hebben met het gezinshoofd? Is er een boodschap van de quorumleiders of de bisschop aan het gezinshoofd met betrekking tot persoonlijke en gezinsparaatheid?

HET BESTE UIT HET HUWELIJK HALEN

Val R. Christensen

Enkele maanden geleden ontmoette ik een groep vrienden op een langverwachte reünie. We hadden elkaar in geen jaren gezien. Velen van hen waren erg veranderd: sommigen waren kaal, anderen dikker, enkelen nog magerder. Ook was het interessant de emotionele en geestelijke veranderingen te zien.

Zo was ik in het bijzonder gefascineerd door één vrouw. Op de middelbare school was ze erg verlegen geweest en niet erg populair bij de jongens. Nu zag ze eruit als een erg aantrekkelijke, enthousiaste vrouw. Even duidelijk was haar emotionele en geestelijke groei. De hele avond lang observeerde ik de wisselwerking tussen deze vrouw en haar man en het bleek al gauw waardoor ze er zo vredig en mooi uitzag. Ze was gezegend met een levensgezel die positief was en haar bijviel, en beiden hadden zich in de loop der jaren ontwikkeld tot uiterst volwassen en gelukkige mensen.

Observering van nabij heeft me doen inzien dat de groei van de mens na het huwelijk grotendeels afhangt van de positieve en negatieve houding van de partner. Ja, wat u denkt van uw man of vrouw kan voor een groot deel bepalen wat er van hem of haar wordt. Uw partner kan een slaaf en een brompot worden, of een produktief en

charmant iemand. Uw beider vooruitgang wordt bepaald door de manier waarop u elkaar bejagent.

Wees positief

Een aantal jaren geleden deed een vrouw haar beklag bij mij over haar onverschillige echtgenoot. Ik vroeg haar zijn gedrag voor me te omschrijven. Ze zei dat hij haast altijd erg negatief was. Als hij 's avonds thuiskwam mopperde hij dikwijls over de rommel. Af en toe was het avondeten niet op tijd klaar en dat was dan reden tot kritiek. Ze was niet zo aantrekkelijk of intellectueel en stimulerend als haar man wilde. Ook tegenover de kinderen gedroeg hij zich negatief en uitermate kritisch.

Ik heb de vrouw toen gevraagd haar gedrag jegens haar echtgenoot te omschrijven. Ze gaf toe dat de meeste dingen die zij deed waren bedoeld om hem te kwetsen. Dikwijls was het eten met opzet laat om hem boos te maken. En hoe meer hij erop aandrong dat ze zich wat meer moest verzorgen, hoe minder zin zij had zich aantrekkelijk te maken. Hun huis was dikwijls een wanorde omdat ze eenvoudig niet gemotiveerd was het schoon te maken. Ze deed doorgaans erg weinig om het hem

naar de zin te maken of hem te prijzen. Ik had het gevoel dat er wel sprake was van voldoende liefde in hun huwelijk waardoor de situatie zou kunnen worden rechtgetrokken, op voorwaarde dat ze er alles aan zouden doen om positieve gevoelens jegens elkaar te ontwikkelen. Ik stelde haar voor naar huis te gaan en zichzelf beter te verzorgen, het huis op te ruimen, een goed boek te lezen en te proberen interessanter en aantrekkelijker te worden. Ik gaf haar de raad om haar man iedere avond met een glimlach en positieve instelling te begroeten.

Die drastische verandering in haar instelling was een hele schok voor haar echtgenoot. Aanvankelijk was hij erg wantrouwig, hij dacht dat er iets aan de hand was en dat zijn vrouw aangenaam was omdat er iets anders achter stak. Maar toen ze zo positief bleef begon hij te genieten van de extra belangstelling die ze voor hem toonde en was hij blij met haar positieve opmerkingen. Hij was meer thuis en ontwikkelde een betere verstandhouding met de kinderen. Al gauw had dit echtpaar weer een goed huwelijk.

Negativisme de rug toekeren

Er kunnen in het leven van de mensen wonderbaarlijke dingen gebeuren als ze hun negatieve houding maar om kunnen zetten in een positieve. De meesten van ons zijn niet opzettelijk onverschillig jegens onze partner en zijn of haar emotionele behoeften, maar al te vaak gaan er weken voorbij waarin we elkaars fijnere kwaliteiten voor lief nemen, zonder uiting te geven aan een bijzondere liefde voor onze ega of positief te spreken over de goede dingen die hij of zij voor ons doet. Ik heb een keer een gesprek gehad met een echtpaar dat door een bisschop naar

mij was verwezen. Toen ze alle klachten die ze over elkaar hadden begonnen te vertellen, probeerde ik hun opmerkingen om te buigen naar de positieve aspecten van hun relatie – kwaliteiten die ze in eerste instantie in elkaar hadden bewonderd, het genoegen dat ze met elkaar hadden gedeeld, de gezamenlijke doelen die ze jaren geleden hadden gesteld. Ze begonnen te praten over hun gezin, hun vrienden en andere belangrijke mensen in hun leven; het was duidelijk dat ze van dit aspect van hun relatie genoten. Dit leidde tot de herziening van hun doelstelling voor financiële zekerheid, die ze met succes hadden bereikt. In de loop van het gesprek werd de vijandigheid geleidelijk aan minder. Na enkele gesprekken besloot het stel hun huwelijk een tweede kans te geven.

Commentaar leveren

Veel huwelijken ontwikkelen zich niet op een positieve manier door wat we „het leveren van negatief commentaar” noemen. Vaak is het commentaar schadelijk voor een relatie omdat het niet in de juiste geest plaatsvindt; ook wordt commentaar dikwijls geleverd op het tijdstip dat het niet gelegen komt of nodig is, of wanneer de bedoeling ervan niet duidelijk wordt gemaakt. Wil commentaar in een huwelijk een goede uitwerking hebben, dan moet de partner erom vragen. Dat wil zeggen, de partner wil misschien weten hoe hij of zij het doet als ouder, kostwinner of prieserschapsleider. Maar dergelijke informatie moet alleen worden gegeven als er om wordt gevraagd.

Eerst vragen, dan bekritisieren

Het is in een huwelijk belangrijk die informatie te krijgen die u in staat stelt een

betere partner te zijn. Alleen maar negatieve dingen te horen krijgen kan echter erg ontmoedigend zijn. Daarom lever ik slechts zelden kritiek, en alleen dan nadat ik mezelf deze vragen heb gesteld, zoals voorgesteld door dr. Sidney B. Simon:

1. *Is mijn partner mentaal in staat om op dit moment mijn kritiek aan te horen?*

Het gebeurt wel dat we kritiek leveren op het verkeerde ogenblik. Er wordt kritiek op ons geleverd als we opgewonden of moe zijn. Het kan voorkomen dat de partner laat thuiskomt en daarmee de avond-routine verstoort. Er zijn ouders die opblijven om op hun kinderen te wachten alleen om in de vroege morgenuren hun emotionele frustraties te uiten. Het is veel beter te laten blijken dat u het fijn vindt dat het kind thuis is, en dan te wachten op een gepaste gelegenheid om het probleem te bespreken na eerst lekker geslapen te hebben.

2. *Ben ik na het leveren van kritiek bereid de noodzakelijke tijd te besteden aan het bespreken ervan met mijn partner?* Onbeantwoorde kritiek wordt geleverd op een tijdstip wanneer partners niet in staat zijn erover te spreken. Zo was er een man die de pijn beschreef toen zijn vrouw negatieve kritiek op hem had geuit op het moment dat hij de stad uitging op zakenreis. Er was geen tijd om de kritiek te bespreken. Hij ging weg terwijl hij in de put zat en zich ontmoedigd voelde en zijn zakenreis werd er nadelig door beïnvloed.

3. *Hoe vaak heeft mijn partner deze kritiek al eerder gehoord?* Als de partner wordt gevraagd de garage of de keuken op te ruimen of zijn kleren op te bergen of wat meer aandacht aan de kinderen te besteden, en er vindt geen verandering plaats, denk dan eens na over een andere benadering. Dikwijls worden we doof voor voortdurende kritiek en gezeur over hetzelfde.

4. *Kan mijn partner iets aan de kritiek doen?* Dikwijls bekritisieren we mensen omdat ze verlegen, te dik, te mager, onverschillig of ongevoelig zijn. Dergelijke etiketten opgeplakt krijgen en er dan on-

Er kunnen in het leven van de mensen wonderbaarlijke dingen gebeuren als ze hun negatieve houding maar om kunnen zetten in een positieve.

deruit komen is dikwijls erg moeilijk, zo niet onmogelijk. Ik ken een echtgenote die zich een langere man wenste. Dat was een grote frustratie voor hem omdat hij eenvoudig niet langer kon worden. Er wordt weleens kritiek geleverd op gedragingen of houdingen die erg moeilijk te veranderen zijn. Hoewel we er allemaal aan moeten werken zo volmaakt mogelijk te worden, moet de partner toch wel aanvoelen wat, reëel gezien, in een bepaalde tijd kan worden veranderd.

5. *Is de negatieve kritiek misschien een emotionele uiting van mijn eigen gekwetstheid, angst en psychische behoeften?* Het is niet moeilijk te herkennen wanneer iemand zijn zelfbeheersing kwijt is en niet meer doet dan op boze manier uiting geven aan zijn gevoelens. Als wij onze zelfbeheersing verliezen in een gesprek met onze ega zodanig dat ons hart sneller klopt en het spreken moeilijk wordt door gebrek aan emotionele beheersing, kunnen we er zeker van zijn dat zo'n woordenwisseling alleen maar tot meer ruzie zal leiden.

6. *Heeft mijn partner op dit moment*

echt negatieve kritiek nodig? Is het niet beter om juist nu liefde en consideratie te tonen en positieve gedachten te uiten als middel om degene van wie u houdt aan te moedigen? De meeste mensen zijn zich wel bewust van hun fouten en willen die maar wat graag verbeteren. In een sfeer van liefde, aanvaarding en ondersteuning zijn ze in staat aan die doelstellingen in hun leven te werken. Maar als ze voortdurend worden herinnerd aan hun negatieve eigenschappen en nimmer worden geprezen voor het goede wat ze doen, wordt het voor hen welhaast onmogelijk zich te veranderen.

Het reduceren van de dingen waar we blind voor zijn

Allemaal hebben we in ons leven wel „blinde vlakken” – dingen die we kennelijk niet goed doen maar die we zelf niet zien. In een huwelijk is het belangrijk een sfeer te creëren waarin onze partner die onvolmaaktheden onder onze aandacht kan brengen. Er moet daarvoor sprake zijn van veel liefde en een groot vertrouwen. Het motief achter het leveren van kritiek moet de poging zijn de andere te helpen. En wat uiterst belangrijk is, die kritiek moet worden gegeven in kleine hoeveelheden tegelijk zodat die kan worden opgenomen.

Als u het commentaar toejuicht, zowel positief als negatief, is het voor de ega veel gemakkelijker het te geven, en valt het u veel gemakkelijker het te aanvaarden en naar behoefte te veranderen. Nodig uw ega uit voor een gesprek. Stel hem of haar in de gelegenheid de huiselijke omstandigheden en uw optreden als partner te evalueren. Het is goed om zo nu en dan eens te vragen op welke manier u een betere echtgenoot of vader, echtgenote of

moeder kunt zijn. En noodzakelijke veranderingen komen eerder tot stand als de kritiek wordt geleverd met een instelling van liefde en bezorgdheid.

Stappen tot een positief huwelijk

Wat zijn nu enkele manieren waarop u kunt werken aan de positieve aspecten van uw huwelijk?

1. *Maak de inventaris op.* Schrijf alles op over uw ega dat u dierbaar is en dat u belangrijk acht. Ga terug in uw huwelijk zover u kunt om die karaktertrekken en eigenschappen naar boven te halen die in de verkeringstijd zo belangrijk voor u waren.

Ik heb een keer een echtpaar gevraagd dat te doen. Ze voorspelden dat het onmogelijk zou zijn om meer dan twee of drie positieve gevoelens op te schrijven. De lijst begon met enkele voor de hand liggende punten zoals „kan goed koken” of „gevoel voor humor”, maar al gauw werden daar dingen aan toegevoegd die aanwezig wa-

Het is goed om zo nu en dan eens te vragen op welke manier u een betere echtgenoot of vader, echtgenote of moeder kunt zijn.

ren in het gedrag van allebei, maar die dikwijls over het hoofd werden gezien. Na er enige tijd aan gewerkt te hebben, kwamen beiden met een lange lijst voor de dag die hen ronduit verraste.

2. *Steek uw bewondering voor uw*

partners bekwaamheden niet onder stoelen of banken. Het is belangrijk dat u de kinderen, uw vrienden en kennissen blijf geeft van de bewondering die u voor uw partner heeft. Dat kan zonder op te schepen en egoïsme gebeuren. Maak eenvoudigweg degenen rondom u opmerkzaam op de positieve karaktertrekken of gedragingen van uw partner. Uw geliefde zal het erg fijn vinden u deze dingen te horen noemen en zal gelijkerwijs reageren.

3. *Wees bedacht op uw eigen negatieve emoties.* Het gebeurt wel dat een woede-uitbarsting, openbaar kritiek op uw partner, of grof gedrag thuis een bedrukte sfeer veroorzaakt die zich kan uitbreiden en een deel van het dagelijks leven wordt. Er moet alles aan worden gedaan om dergelijke emoties te vermijden.

4. *Wakker uw romantische liefde aan.* Keer weer terug naar de romantische liefde en de band die u in het begin met uw partner had. Denk aan de prettige dagen, de fijne herinneringen, de lange gesprekken die ooit een belangrijk deel van uw huwelijk waren. Zoek naar bijzondere manieren om uw liefde en zorgzaamheid te delen. Word opnieuw verliefd.

5. *Spreek zacht.* In de meeste gezinnen waar een positieve sfeer overheerst, respecteren de gezinsleden elkaar zozeer dat harde taal en woorden niet worden gebruikt. Boosheid komt er niet dagelijks voor; men gebruikt opbouwende woorden om iedereen aan te moedigen zich op een positieve wijze te ontwikkelen.

6. *Wees altijd onkreukbaar.* Het is van vitaal belang dat huwelijkspartners volledige eerlijkheid en integriteit betrachten. Vertrouwen en liefde dragen aanzienlijk bij tot een positieve relatie. Bekering en vergeving kunnen verloren gegane onkreukbaarheid herstellen.

7. *Vernieuw uw geloof.* In een gezin waar veel negatieve gevoelens bestaan, is over het algemeen een gebrek aan geloof. Het is belangrijk dat de huwelijkspartners samen bidden en de Schriften bestuderen. Ze moeten hun vergaderingen bijwonen en dienstbaar zijn in de kerk ten einde zichzelf en hun gezinsleden te verzekeren van de geestelijke groei en zegeningen die voortvloeien uit actief lidmaatschap. Toewijding aan het werk van de Heer wekt positieve gevoelens en houdingen in ons leven op.

Iedereen ziet zichzelf als nuttig en belangrijk in een huwelijk. We staan eerder open voor verandering wanneer die positieve ideeën worden versterkt. Als man of vrouw kunnen we natuurlijk stilstaan bij de negatieve trekken van onze partner, maar we kunnen ook de positieve eigenschappen versterken door vriendelijke, oprechte woorden als: „Ik houd van je.” „Je bent belangrijk voor mij.” „Volgende keer beter.” „We leren van onze fouten.” „Ik wil je graag helpen.”

Een huwelijk dat wordt gevoed met dergelijke positieve opmerkingen kan niet anders dan een prachtige, voortdurend gekoesterde ervaring worden.

MORMOONS DAGBOEK

Het geloof van broeder Cuenca

Fred R. Gladden jr.

Na afloop van een zone-conferentie gingen mijn collega en ik door de stad terug naar onze kleine flat in het centrum van Fresno (Californië) om ons voor te be-

reiden op de afspraken die we die middag hadden. Het was 16 december en ik wilde tegen kerst de bijzondere gave van de doop kunnen geven aan een gezin dat aan het onderzoeken was. We knielden neer op de koude kale vloer en smeekten de Heer om leiding.

Die middag reden we naar een kleine Mexicaanse buurt in het oostelijk deel van de stad om daar de familie Cuenca op te zoeken, een gezin van vijftien personen dat we nog niet zolang geleden hadden leren kennen met het langs de deuren gaan.

*Kleingelovig als
ik was, dacht ik
dat het hen absoluut
onmogelijk zou
zijn de wet der
tiend aan te nemen.*

We werden hartelijk begroet door een stel opgewonden kinderen die ons aan onze jas trokken. We schudden wel zes keer achterelkaar dertien handjes voordat we met de les konden beginnen.

Terwijl mijn collega in zijn gebrekkig Spaans het eerste punt onderwees, zag ik hoe eenvoudig het huis van de familie Cuenca was. De kamer bevatte slechts één sofa, enkele gammele stoelen, die vanuit de keuken naar binnen waren gebracht, en vijftien aandachtig luisterende mensen. Ik nam het gesprek over en werd door de Geest geïnspireerd hen uit te nodigen om zich te laten dopen. Ze namen de uitnodiging aan.

Hoewel zij rijk waren in geestelijk opzicht, had de familie Cuenca het in materieel opzicht verre van breed. Broeder Cuenca verdiende ongeveer vijf gulden per uur. Hij vertelde dat het gezin at als er iets was, maar dat ze dikwijls vastten. Niettemin werd de zendelingen altijd iets te eten aangeboden, omdat men vond dat die zendelingen „engelen uit de hemel” waren. Ik voelde me niet erg engelachtig wanneer ik de hongerige bruine ogen om de hoek van de deur zag gluren terwijl ik hun schaarse maaltijd van tortilla's en sopa verorberde. Ik wist dat het voor hen een grote opoffering was om ons zelfs dit karige maal voor te zetten.

Ik smeekte de Heer de familie Cuenca te zegenen met het geloof om de geboden zoals wij die onderrichtten, aan te nemen, maar kleingelovig als ik was, dacht ik dat het hen absoluut onmogelijk zou zijn de wet der tienden aan te nemen. We gingen voort met ons onderwijs en onvermijdelijk kwam het moment dat we hun het beginsel van tiend moesten leren. Terwijl mijn collega het gesprek begon, bad ik de Heer in stilte om hulp. Nog steeds kleingelovig nam ik het gesprek over. Zonder enige

aarzelings beloofden ze deze wet gehoorzaam te zijn, net als alle andere geboden die we hun hadden geleerd. Er kwam een gevoel van grote vrede over me en ik schaamde me toen ik me de woorden van de Zaligmaker herinnerde: „O, gij kleingelovigen.”

Het gezin werd gedoopt. Met kerst hadden ze niets anders dan hun liefde en zichzelf te geven. Zij leerden ons iets van hun cultuur door te zingen, te dansen en het vertellen van verhalen. Wij gaven hun speelgoed en levensmiddelen. Toen ging broeder Cuenca ons voor in een kerstgebed. Later die avond bedacht ik me dat deze kerstmis, in vergelijking met alle voorgaande, de beste van mijn leven was geweest. De familie Cuenca had alles gegeven wat ze had – hun liefde.

Het werd al gauw januari en mijn zending zat er bijna op. Mij werd gevraagd de Spaanstalige leden te vertalen die in de vasten- en getuigenisvergadering wilden spreken. Ik kreeg een brok in de keel toen ik zag dat broeder Cuenca naar voren kwam.

Groot en trots stond hij daar op het podium. Hij begon te spreken en plotseling voelde ik warme tranen over mijn wangen lopen. Hij zei: „Ik dank de Heer dat Hij de zendelingen naar mijn huis heeft laten komen. Sinds we gedoopt zijn en tiend betalen, hebben we steeds te eten gehad. Soms weet ik niet eens waar het vandaan komt.” Mijn zending zit er nu op. Maar ik zal me altijd die eenvoudige woning in een eenvoudige Mexicaanse buurt herinneren, waar de Heer mij leerde wat geloof, gehoorzaamheid en zegeningen zijn.

Fred R. Gladden jr. studeert aan de Brigham Young Universiteit en doceert Spaans aan het trainingscentrum voor zendelingen te Provo (Utah).

„Zeg haar dat Ik je gestuurd heb”

Kathleen Scott

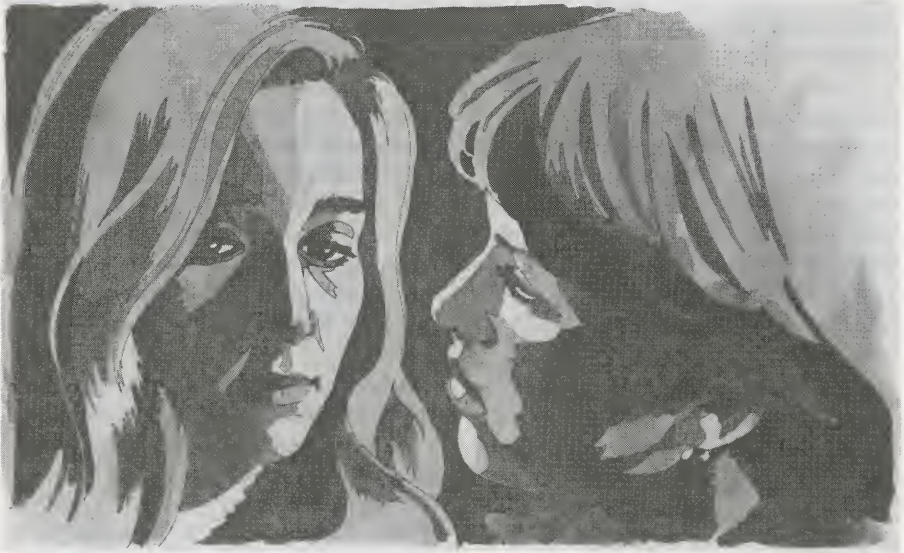
Ik stond in de gang van het kerkgebouw te praten met een zuster die kortgeleden in onze wijk was komen wonen. Als presidente van de Zustershulpvereniging was het mijn taak alle nieuwe zusters te begroeten en blijk te geven van onze liefde. Toen ik na een tijdje wegliep om andere dringende zaken af te maken, kreeg ik het onaangename gevoel dat het niet goed zat

met die zuster. Maar ik stond er verder niet bij stil en dacht dat ik het me alleen maar inbeelde.

Toen ik twee weken later thuis aan het werk was, kwamen de volgende woorden bij me op: „Ga met zuster . . . praten.” Hardop vroeg ik: „Maar wat moet ik haar zeggen?” Het antwoord was: „Zeg haar dat Ik je heb gestuurd.” Ik wist dat deze woorden van de Heer afkomstig waren en ik kon niet aan de ingevingen van de Geest voorbijgaan.

De volgende zondag ging ik naar die zuster toe en vroeg haar onder vier ogen te spreken. Wat moest ik haar zeggen? Het leek me nogal overdreven om de woorden van de Geest letterlijk aan te halen en ik begon me intussen af te vragen of ik me het toch

Toen ze me vertelde waarom ze zich zo ongelukkig voelde, besepte ik dat ik de enige zuster was die haar . . . kon begrijpen.

niet allemaal had ingebeeld. „Ik geloof – uh – dat er iets niet goed zit,” zei ik ten slotte. „De Heer heeft me naar u toegestuurd.” Tot mijn verbazing kwamen er tranen in haar ogen die weldra over haar wangen biggelden. Geen tranen van zelfmedelijden maar van vreugde en dankbaarheid.

„De afgelopen twee maanden heb ik de Heer alsomaar gevraagd met wie ik over mijn moeilijkheden zou kunnen spreken,” zei ze.

Ik kon haar recht aankijken en zeggen: „Zuster, ik weet niet welke moeilijkheden u heeft, maar ik weet wel dat ik degene ben met wie u erover moet spreken.”

Toen ze me vertelde waarom ze zich zo ongelukkig voelde, besepte ik dat ik de enige zuster was die haar probleem volledig kon begrijpen. Daar ik net zo’n ervaring had gehad kon ik met haar meevoelen en haar bemoedigen. Hoewel ik weet dat bepaalde vertrouwelijke zaken natuurlijk naar de wijsheid en het gezag van de bisschop moeten worden verwezen, wees dit voorval me erop dat andere zaken eenvoudigweg verlicht kunnen worden door te luisteren en begrip te tonen.

De Geest heeft me geleid om bij nog andere gelegenheden dergelijke hulp te bieden. Steeds als het voorkomt, sta ik ervan verbaasd en verwonder ik me over de resultaten; maar op welke andere manier kan de Heer zijn werk uitvoeren dan alleen door middel van diegenen onder ons die willen luisteren en gehoorzamen?

Kathleen Scott, moeder van vijf kinderen, is belast met de public communications in de Ring St. Albans (Engeland).

Kerken bouwen voor de heiligen

Ronald C. Barker

Het bouwen van kerken behelst veel meer dan onroerend goed-transacties en werken met aannemers. Enkele jaren geleden, toen ik raadgever was van president Evans T. Doxey van de Ring Hunter West in Salt Lake City, was mijn opdracht het verwerven van bouwterreinen. De spectaculaire groei van de kerk in dat gebied maakte meer gebouwen absoluut noodzakelijk. We hadden in de ring maar twee kerkgebouwen, die ieder onderdak boden aan vier wijken.

Na veel bidden viel de keuze op een prachtig bouwterrein, maar ondanks maandenlange onderhandelingen konden we het niet kopen. Een terrein in het noorden van de stad bleek ongeschikt vanwege het stratenplan. Op een meer zuidelijk gelegen terrein waren we al bezig met het uitmeten toen de gemeenteraad liet weten geen bouwvergunning te kunnen verlenen. Een vierde stuk grond kwam niet in aanmerking omdat de afstand en de hellingsgraad het aanleggen van de riolering veel te kostbaar zou maken.

Er waren inmiddels twee jaar verstreken. Bijna alle wijken hadden al gesplitst moeten zijn. Er moest nu heel snel iets gebeuren.

President Doxey vroeg de hele ring te vasten en te bidden om de hulp van de Heer in te roepen. Twee dagen later belde de eigenaar van het eerste terrein ons op en zei dat het te koop was.

Tegen die tijd waren de plannen om de ring te splitsen al in een gevorderd stadium en president Doxey gaf mij de opdracht

"Het vasten dat ik verkies"

David Mitchell

Op deze aarde ondergaan veel te veel mensen de onplezierige ervaring honger te lijden. En veel te weinig mensen kennen de vreugde van het vasten zoals de Heer ons dat gegeven heeft.

In beide gevallen wordt het lichaam voedsel ontzegd, maar het verschil tussen honger lijden en vasten is net zo groot als het verschil tussen een automatisch opgedreund en aangeleerd gebed en werkelijk communiceren met onze Vader in de hemel.

Wat is vasten dan? En wat zijn de zegeningen die uit het naleven van dit goddelijke beginsel voortvloeien?

Laten we als eerste de zegeningen eens onder de loep nemen. In het Oude Testament, waar we van het vasten vernemen, vloeit een van de mooiste en meest ontvullende passages omtrent dit beginsel uit de pen van Jesaja:

"Is het niet **het vasten dat ik verkies**: de boeien der goddeloosheid los te maken, de banden van het juk te ontbinden, verdrukten vrij te laten en elk juk te verbreken?"

Is het niet, dat gij voor de hongerige uw brood breekt en arme zwervelingen in uw huis brengt, ja, als gij een naakte ziet, dat gij hem bekleedt en u niet onttrekt aan uw eigen vlees en bloed?

Dan zal uw licht doorbreken als de dageraad en uw wond zich spoedig sluiten; uw heil zal voor u uit gaan, de heerlijkheid des Heren zal uw achterhoede zijn.

Als gij dan roept, zal de Here antwoorden; als gij om hulp roept, zal Hij zeggen: Hier ben Ik....

Wanneer gij hongerige schenkt wat gij zelf begeert en de verdrukten verzadigt, dan zal in de duisternis uw licht opgaan en uw donkerheid zal zijn als de middag.

En de Here zal u voortdurend leiden, u in dorre streken verzadigen en uw gebeente

krachtig maken; dan zult gij zijn als een besproeide hof en als een bron, waarvan het water niet teleurstelt." (Jesaja 58 : 6-11; onderstreping toegevoegd.)

Eigenlijk zegt Jesaja dat als wij het beginsel van het vasten naleven, wij betere mensen zullen worden omdat de Heer ons zal steunen in ons rechtvaardig streven. Deze zegeningen zijn zeker het nastreven waard.

Maar laten we teruggaan naar de eerste vraag: Wat is vasten? Is het simpelweg eens per maand geen eten en drinken nuttigen?

De Heiland omschreef vasten als **verheuging**. In een openbaring aan de profeet Joseph Smith zei Hij:

"En op deze dag moet gij niets anders doen dan alleen uw voedsel met eenvoudigheid des harten bereiden, opdat uw vasten volmaakt zij, of met andere woorden, opdat uw vreugde volkomen zij.

Voorwaar, dit is vasten en gebed, of met andere woorden, verheuging en gebed." (LV 59: 13, 14.)

Let er eens op dat de Heer het gebed een onmisbaar onderdeel van vasten of verheuging noemt. Naarmate wij ons al vastende verootmoedigen, nemen onze gebeden in kracht toe en worden we ontvankelijker voor de leiding van de Heilige Geest. Het gebed geeft een doel en richting aan ons vasten zodat het meer wordt dan alleen "honger lijden."

Met het gebed als onderdeel van ons vasten plaatsen we onszelf in de handen van de Heer, en laten we zien dat we gewillig zijn zijn raad op te volgen en onszelf voorbereiden op een geestelijke feestdis.

Het vasten kan ons zowel geestelijk als lichamelijk oprissen. Het kan ons helpen beter afgestemd te zijn op de Heer en op

onze naasten. Het kan ons helpen mentaal meer alert te zijn en meer mee te leven met hen die het niet zo goed hebben als wij - zij die in de meest letterlijke zin van het woord lichamelijk en geestelijk honger lijden.

Zoals Jesaja aangeeft, was het beginsel vasten om de armen te helpen al bekend in vroegere tijden. Het werd door de Heer in deze laatste dagen opnieuw ingesteld door middel van de profeet Joseph Smith.

Oorspronkelijk was de eerste donderdag van de maand bestemd om te vasten, en het eten dat op die dag zou zijn gegeten, werd in een vastenvergadering bijeengebracht om aan de behoeftigen te worden uitgedeeld. Later werd de vastendag verschoven van de donderdag naar de zondag.

Tegenwoordig verwacht de Heer van de kerkleden dat zij het uitgespaarde geld van de twee overgeslagen maaltijden schenken in plaats van het voedsel.

President Kimball heeft echter alle leden die daar financieel toe in staat zijn aangespoord méér dan de eigenlijke waarde van het onthouden voedsel te geven. Op de algemene conferentie van april 1974 zei hij: "Ik denk dat we erg gul moeten zijn en in plaats van het geld van de onthouden maaltijden, misschien méér, véél meer moeten geven - wel tienmaal zoveel als we dat kunnen."

Hoewel we op de eerste zondag van de maand vasten, is het ook gepast op andere tijdstippen te vasten. Vasten wanneer er zich bijzondere moeilijkheden voordoen kan een grote geestelijke zegening blijken te zijn.

Ouders kunnen bijvoorbeeld voor het herstel van een ziek kind vasten. Een broeder of zuster kan vasten dat zijn of haar verstand helder zal zijn en ontvankelijk voor inspiratie wanneer zij zich voorbereiden op een examen en tijdens het examen zelf. Een pas geroepen president(e) van een hulporganisatie kan vasten om te weten te komen wie de Heer wil als leden van het presidium van de hulporganisatie.

Een leraar of lerares kan vasten bij het voorbereiden van een moeilijke les. Een

echtgenoot en vader kan vasten terwijl hij besluit wel of niet naar een nieuwe baan te solliciteren, of een opleiding voor een ander vak te volgen. En we kunnen, net zoals Alma, vasten als we de geest der openbaring zoeken. (Alma 5 : 46.)

Zulke vastentijden hoeven niet lang te duren. Een vasten moet niet schadelijk voor de gezondheid zijn, en lange vasten zou kunnen betekenen dat het lichaam verstoken blijft van onmisbare voeding. In sommige gevallen behoren degenen die aan bepaalde chronische ziekten lijden niet te vasten. Zij die zouden vasten als het kan, zijn de Heer echter bekend en Hij zal hun oprechte bedoeling zegenen met de geest van het vasten.

President Joseph F. Smith heeft dit punt eens besproken. Hij zij :

"De Heer heeft vasten ingesteld op de redelijke en intelligente basis, en geen van Zijn werken is onverstandig of nutteloos. Zijn wet is hierin, evenals in andere dingen, volmaakt. Daarom wordt van allen die het kunnen verlangd dat zij zich eraan houden. Het is een verplichting waaraan zij niet kunnen ontkomen, maar men dient wel te bedenken, dat het in-acht-nemen van de vastendag door zich vierentwintig uur van eten en van drinken te onthouden, geen absoluut voorschrift is; het is voor ons geen vaste regel, maar het wordt als een gewetenszaak aan de mensen overgelaten, waarin zij met verstand en wijsheid moeten beslissen. Veel mensen zijn niet sterk, anderen hebben een zwakke gezondheid, en weer andere baby's te voeden; van hen hoort niet te worden verlangd dat zij vasten. Ook moeten de ouders kleine kinderen niet tot vasten dwingen. Ik heb kinderen gekend, die op de vastendag schreiden om iets te eten. In zulke gevallen zal het zich onthouden van voedsel hun geen goed doen. Zij zullen daarentegen de komende dagen met angst tegemoet zien, en in plaats van het prettig te vinden, er een hekel aan hebben, terwijl de opgelegde dwang een geest van opstandigheid in hen wakker roept in plaats van liefde voor de Heer en hun naasten. Het is beter,

TEMPEL TE ZWITSERLAND

ROOSTER 1982

DIENSTEN EN TALEN

Evenals in de voorgaande jaren worden ook in 1982 weer voor elk taalgebied binnen het werkgebied van de tempel te Zwitserland meerdere tempelweken georganiseerd. Een "tempelweek" loopt van dinsdag t/m vrijdag. Op de dinsdagen en vrijdagen zullen er drie, en op de woensdagen en donderdagen vier, endowmentdiensten gehouden worden in de voertaal van dat gebied. Voor de zaterdag is een vast maandelijks rooster opgesteld, terwijl de tempel 's maandags gesloten is. In 1982 zullen de eerste diensten beginnen op dinsdag, 5 januari.

TOEGANGSTIJDEN

Dienst A 6.55 tot 7.20
 Dienst B 9.40 tot 10.00
 Dienst C 12.50 tot 13.10
 Dienst D 14.50 tot 15.10 (Vrijdag voor de 2e zaterdag 17.00 - 17.20 uur)

Op de eerste, vierde en vijfde zaterdag van elke maand zijn alle diensten in het Duits.

Op de tweede zaterdag zijn de eerste twee diensten in het Engels en de derde in het Duits.

Op de derde zaterdag zijn alle diensten in het Frans.

TEMPELWEKEN

Data	Talen	Ring of zendingengebied	Data	Talen	Ring of zendingengebied
JAN 5-8	Fins	HELSINKI, Helsinki	JUN 29-2	Spaans	Madrid
12-15	Duits	BERN, Hamburg, München, Zürich	JUL 6-9	Spaans	Sevilla
19-22	Nederl.	UTRECHT, Amsterdam, Antwerpen	13-16	Duits	BERLIJN, BERN, MÜNCHEN, STUTTGART, ZÜRICH, WENEN, Wenen, Zürich
26-29	Frans	Brussel, Parijs	20-23	Ital.	MILAAAN, Catania, Milaan
FEB 2-5	Frans	Genève, Toulouse	27-30	Nederl.	UTRECHT, Amsterdam, Antwerpen
9-12	Deens	AARHUS, KOPENHAGEN	AUG 3-6	Fins	HELSINKI, Helsinki
16-19	Frans	BRUSSEL, NICE, PARIJS	10-13	Deens	AARHUS, KOPENHAGEN
23-26	Duits	BERLIJN, MÜNCHEN, WENEN, Wenen	17-20	Zweeds	STOCKHOLM, Stockholm
MAR 2-5	Por/Spa	LISABON, Lisabon, Sevilla	24-27	Ital.	Padova, Rome
9-12	Spaans	Barcelona, Madrid	AUG 31-3	Duits	BERLIJN, MÜNCHEN, WENEN, Wenen
16-19	Duits	DORTMUND, DUSSELDORF, FRANKFURT, Frankfurt	SEP 7-10	Por/Spa	LISABON, Lisabon, Barcelona, Madrid, Sevilla
23-26	Duits	STUTTGART, ZÜRICH			
MAR 30-2	Ital.	MILAAAN, Catania, Milaan			
APR 6-9	Zweeds	GÖTEBORO, Göteborg			

De Perzische markt leek wel een reusachtig circus met zijn felgekleurde tenten. Het klonk er ook zo.

Jonas Hanway was naar Perzië gekomen om wol te kopen en meer naar Engeland terug te nemen in zijn schepen. Maar voordat hij met de wolverkopers kon onderhandelen, zette een koninklijke stoet alles stil.

„Maak plaats voor de prins van Perzië!” riep een heraut.

Toen de prins langskwam bogen de mensen diep, zoals hun gewoonte was.

Paraplutje, parasolletje:

**één voor de
regen en één
voor de zon**

Frances Altman

Maar Jonas boog niet. Hij wilde graag alles zien wat er gebeurde. Vier sterke mannen droegen de prins in een

draagstoel die was bedekt met fluweel. Zij droegen de stoel op hun schouders, hoog boven de hoofden van de mensen. Boven het hoofd van de prins hield een andere dienst-knecht een vreemdsoortig scherm dat schaduw bood.

„Wat een goed idee!” riep Jonas uit. Al gauw kwam hij erachter dat dat zonderlinge scherm een parasol werd genoemd.

Wat fijn zou het zijn als iedereen in Perzië zijn eigen parasol zou hebben, dacht Jonas.

Het duurde niet lang of hij had een aantal parasols laten maken om het hoofd van gewone mensen te beschermen tegen de zon. Maar toen de prins daarvan hoorde, gaf hij Jonas bevel naar het paleis te komen.

„Je mag geen parasols meer maken,” gebod hij. „Ik verbied het je. Alleen prinsen en koningen mogen in Perzië een parasol hebben. Dat is een teken van hoogheid.”

De prins schudde boos zijn vinger naar Jonas en riep nog harder: „Zo is het altijd geweest in Perzië en zo zal het altijd blijven. Ga maar naar huis met je parasols!”

Jonas keerde terug naar zijn huis in Engeland, legde de parasols op zolder en kreeg het zo druk dat hij helemaal niet meer aan de prins dacht.

Op zekere dag toen Jonas de deur uitging, begon het te regenen. Binnen enkele minuten waren alle overdekte draagstoelen en rijtuigen bezet. Jonas bleef nat en koud op zijn stoep staan. In die tijd was het rijden in een overdekte stoel, een sedan geheten, een gemakkelijke manier om te reizen.

Twee of vier mannen droegen die stoel op twee lange stokken. Als het regende sprong iedereen in een sedan om droog te blijven.

Al die mensen in draagstoelen herinnerden Jonas aan de prins van Perzië. Als een parasol de prins van Perzië kan beschermen tegen de zon, dan kan die mij misschien wel beschermen tegen de regen! dacht hij.

Vlug ging Jonas naar zijn zolder en pakte daar een parasol. Hij stak hem op en liep ermee over straat.

„Moet je die gekke meneer zien!” riepen de kinderen toen hij voorbij liep. Weinig Engelsen hadden ooit een parasol gezien.

Elke keer als het regende, nam Jonas zijn parasol mee. Maar hij noemde zo'n scherm nu geen parasol meer, maar een paraplu. Hij gaf ook een paraplu aan zijn vrienden.

De mannen van de draagstoelen werden boos. Ze probeerden Jonas aan te rijden en sommigen gooiden met stenen naar hem.

Maar de mensen vonden het nieuwe idee van Jonas Hanway zo gek nog niet. Het duurde niet lang of een heleboel mensen in Engeland hadden een paraplu bij zich. Ook in andere landen vonden de mensen het een goed idee. Al gauw werd de paraplu de beste vriend van de mensen – wanneer het regent!

De aardappel-kuil

Iris Syndergaard

Hannah was in haar hut tussen de wilgen toen ze haar moeder

hoorde roepen: „Hannah, waar zit je? Ik heb je nodig!”

Hannah stopte haar poppen in de geheime bergplaats en liep op een holletje naar huis.

„Ik ben blij dat je zo snel gekomen bent, Hannah,” zei moeder met een glimlach. „Ik moet gauw even naar zuster Hansen. Wil jij wat aardappelen uit de kuil halen; dan kan ik met het eten beginnen als ik terugkom.”

„Maar moeder!” riep Hannah uit terwijl ze kippevel kreeg, „die kuil zit vol spinnen en ik zag er vandaag een pad uit springen. Ik wil daar niet naar binnen.”

„Er zijn tijden dat we allemaal wel iets moeten doen dat we niet willen. Neem je broertje maar mee als je dat wilt,” zei moeder terwijl ze haar hand op Sammy’s schouder legde.

„Ik ga wel mee,” zei Sammy opgewekt. En met zijn borst vooruit voegde hij daaraan toe: „Ik ben nergens bang voor.”

Maar toen moeder met haar zonnehoed op en haar lange zwierende rok het tuinpad afliep, zei Sammy: „Ik vind die kuil ook eng.”

„Ik zal het tegen moeder vertellen als je niet meekomt,” dreigde Hannah.

Haar broertje stopte zijn handen in de zakken van zijn overall en bleef stokstijf staan. Hannah wierp hem een woedende blik toe en marcheerde, zichzelf moed inpratend, naar het schuine plankendeurtje achter het huis. Ze tilde de deur op en liet hem toen weer gauw vallen. Alleen al het zien van die ongelijke treden in de vochtige aarde deed Hannah huiveren.

Die spinnen en het schemerdonker daarbinnen waren al erg genoeg, maar gisteren nog had ze haar vader tegen meneer Hansen horen zeggen: „Als we klaar zijn met het graven van die sloot moet ik nodig eens mijn aardappelkuil afmaken. Die tijdelijke stutten houden het misschien niet erg lang meer.”

Had ik er maar aan gedacht dat tegen moeder te vertellen, dacht Hannah,

dan zou ze niet willen dat Sammy en ik de kuil ingingen. Ze draaide zich om, maar toen dacht Hannah eraan hoe verdrietig en zwak moeder er uit zag sinds de baby was overleden en hoe hard vader moest werken. Hannah wist dat ze haar deel moest bijdragen, maar ze besloot dat haar broertje met haar mee moest gaan, of hij nou wou of niet.

Hannah keerde zich tot Sammy die haar gevolgd was. „Jij gaat eerst naar beneden,” commandeerde ze.

„Helemaal niet,” antwoordde hij stijfkoppig.

„Je bent een bangerd!”

„Ik ben helemaal niet bang,” riep Sammy. „Ik ben niet bang voor die stomme padden en spinnen.” En met die woorden bukte hij zich en gooide de deur open. Hannah kon maar net voorkomen dat hij door de klap weer dichtviel.

Ze ging achter haar broertje aan naar beneden, achteruit het trapje afdalend zodat ze de schuine deur kon openhouden. Toen klonk Sammy’s honende stem echoënd uit het donker: „Hannah is een bangerd, Hannah is een bangerd!” Boos draaide ze zich om, verloor haar greep op de deur, die dicht viel, en ze tuimelde naar beneden.

Ze krabbelde overeind, doodsbang omdat het zo donker was. Het was zó donker dat ze niet eens kon zien of er padden en spinnen vlakbij haar zaten. „Wat is er gebeurd, Hannah?” riep Sammy. Maar ze gaf geen antwoord, verrast door de zware, vochtige aarde die over haar hoofd en schouders viel. *Het dak stort in!* dacht ze. Het dicht-

klappen van de deur moet de planken hebben losgetrild die vader als stutten had gebruikt.

Vlakbij hoorde ze haar broertje roepen: „Hannah, kom me helpen. Ik zit helemaal onder de aarde!”

„Ik kom, Sammy,” beloofde Hannah terwijl ze in het duister tastte om de deur te vinden en die open te zetten. Maar haar handen voelden alleen maar vochtige aarde. De ingang was geblokkeerd. Sammy en zij zaten gevangen in de aardappelkuil.

Het donker was nog erger dan Hannah zich ooit had voorgesteld. Het blauwe donker van de nacht met het zilveren sterrenlicht was niets vergeleken met deze zwaarhangende zwarte duisternis vol stofdeeltjes.

Sammy hilde met luide, worgende snikken. *Ik moet niet huilen*, dacht Hannah, *al ben ik net zo bang. We hebben niet genoeg zuurstof en mijn borst begin pijn te doen.* Ze stak haar hand uit naar haar broertje en toen haar hand zijn schouder raakte, schoof ze dichterbij hem toe en hield hem tegen zich aan.

„Niet huilen, Sammy,” sprak ze troostend. „We moeten proberen voorzichtig adem te halen zodat we niet alle lucht in een keer opmaken.” „Wat kunnen we doen, Hannah?” vroeg hij, zijn snikken onderdrukkend.

„We kunnen bidden,” zei ze. Toen sloot ze haar ogen en begon: „Hemelse Vader, helpt U Sammy en mij alstublieft. We zijn bijna begraven in deze kuil en er is niemand thuis. Wilt U ons alstublieft helpen eruit komen.”

Praten deed haar keel pijn en dus zei ze „Amen“ in stilte. De zuurstof in de kuil was bijna opgebruikt.

Hannah dacht niet langer aan de padden en spinnen toen ze om zich heen voelde. Haar hand raakte iets ruws aan. Ze liet haar vingers er overheen gaan en wist toen dat ze een plank had gevonden die vader had gebruikt om het dak te stutten.

„Help me, Sammy,” hijgde ze. „Laten we proberen om een gat boven ons hoofd te maken.”

Haar broertjes handen raakten de hare aan. Samen pakten ze de splinterige plank op en duwden deze rechtop totdat Hannah voelde dat ze harde aarde raakten.

„Nu voorzichtig omhoog duwen,

Sammy. Maar pas op dat we niet nog meer aarde los slaan.”

Zwijgend en snakkend naar adem bonkten ze keer op keer tegen het onzichtbare dak boven hun hoofd.

Net toen Sammy fluisterde: „Ik ben te moe, Hannah,” schoot de plank door. Ze hadden een gat gemaakt!

Sammy liet zijn handen zakken, maar bevend wrikte Hannah de plank heen en weer totdat ze een blauwe cirkel licht kon zien. Ze hadden lucht, maar zou het genoeg zijn? Ze had nog steeds pijn in haar borst en Sammy hilde weer en klonk erg zwak.

Hannah haalde diep adem en hield die toen in. „Wat is dat geluid?” fluisterde ze.

Ze hoorden een regelmatig gedreun in de aarde. Hannah dacht *Er is iemand buiten, maar moeder kan nu nog niet terug zijn van zuster Hansen.*

Plotseling verscheen er een opening bij de afdekplank die nog meer licht en lucht naar binnen liet en een mannestem riep: „Is er iemand daar beneden?”

„Ja, wij zijn hier!”

„Is alles in orde met jullie?”

Hannah kon niet antwoorden, maar de man zei: „Hou nog even vol. Ik heb jullie er zo uit.”

Toen er een paar handen verschenen, slaagde Hannah er op de een of andere manier in Sammy naar voren te duwen naar de opening waar hij kon worden opgetrokken. Toen voelde ze sterke handen om haar eigen polsen en werd ze door de nauwe openingen uit de vochtige aarde getrokken.

Hannah knipperde in het helle licht terwijl broeder Card op haar neer-

keek met een brede glimlach op zijn bebaarde gezicht.

Ze was net moeizaam naast Sammy overeind gekrabbeld toen vader op zijn paard aan kwam galopperen. Hij sprong eraf, snelde op Hannah en Sammy toe en drukte ze dicht tegen zich aan. „Is alles in orde?” vroeg hij gespannen.

„Nu wel, vader, maar we waren bijna gestikt. Het dak van de kuil is ingestort.”

„Het is allemaal mijn schuld,” zei vader terwijl hij over zijn voorhoofd wreef. „Ik had dat al lang in orde moeten maken.”

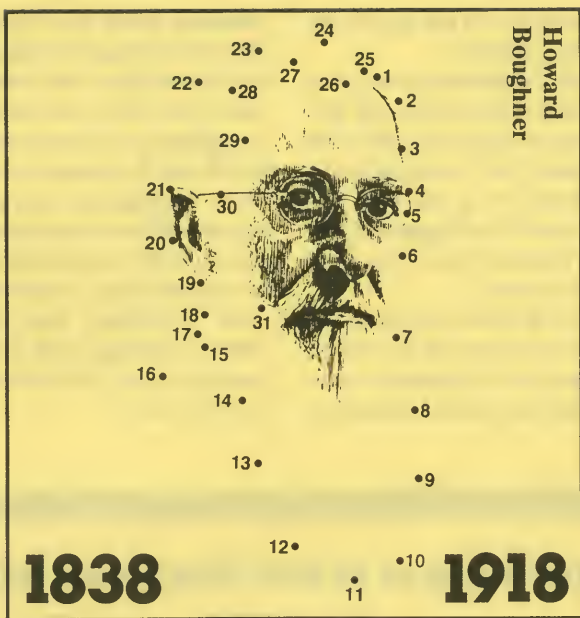
Broeder Card zei troostend: „Je moet jezelf niet de schuld geven, Joseph. Ieder nieuwkomer hier heeft meer werk te doen dan hij aankan.”

„Hannah heeft ons gered, vader,” zei Sammy. „We hebben met een plank een gat in het dak gemaakt.”

„Die plank zag ik toen ik langskwam. En ik weet eigenlijk niet eens waarom ik hier in de buurt was,” legde broeder Card uit. „In die twee jaar dat we nu burens zijn, Joseph, ben ik nog nooit over jouw land naar huis gegaan. En dat was ik ook vanmiddag niet van plan, maar om de één of andere reden gingen mijn voeten deze kant op. Het eerste wat ik zag was die plank die door de grond heen stak en die heen en weer bewoog. Ik denk dat de Heer me hierheen heeft geleid.”

Sammy en Hannah keken elkaar lachend aan. „Broeder Card, wij weten zeker dat Hij dat heeft gedaan,” zei Hannah zacht.

JOSEPH F.

SMITH

Kort nadat Joseph F. Smith geboren was, brak een groep mannen bij het huis van de familie Smith in. Op dat moment was zijn moeder, Mary, ziek en zat zijn vader, Hyrum, in de gevangenis. Terwijl ze het huis overhoop gooiden kwamen de mannen de kamer binnen waar de baby lag te slapen en gooiden ze, zonder dat ze zich daarvan bewust waren, de lakens en dekens van de andere bedden bovenop hem. Ze zouden er verbaasd van hebben gestaan als ze geweten hadden dat de kleine door hun eigen handelingen voor hen verborgen bleef.

Iedereen was opgelucht toen de mannen eindelijk het huis verlieten. Na enkele minuten dacht zuster Smith aan Joseph en samen met haar zuster Mercy snelde ze naar hem toe om te zien of alles in orde was met hem. Toen ze zagen wat er gebeurd was waren ze bang dat de baby gestikt was, maar gelukkig slaagden ze er na

verwoede pogingen in hem bij te brengen. Tragedie bleef Joseph S. vervolgen gedurende zijn jonge jaren. Hij was nog geen zes jaar oud toen zijn vader Hyrum en de profeet Joseph de marteldood stierven in de gevangenis van Carthage. Na het overlijden van zijn vader hielp de jongen zijn moeder bij de voorbereidingen voor de tocht naar het westen. Hij was nog geen tien jaar oud toen hij in de zomer van 1848 een met vier ossen bESPANNEN huifkar mende van Winter Quarters naar de vallei van het Grote Zoutmeer, een afstand van ruim 1600 kilometer. De tocht werd nog moeilijker voor het gezin gemaakt doordat Mary beloofd had geen bijzondere gunsten of hulp te vragen en desondanks als eersten van hun groep in de vallei aan te komen.

Toen Joseph veertien was verloor hij zijn moeder. Jaren later zei hij: „De liefde van mijn dierbare moeder is het anker in mijn

leven geweest waardoor ik me aan elk beginsel heb kunnen houden.”

Tegen de tijd dat Joseph vijftien was, had hij evenveel meegemaakt als menig volwassene. Hij heeft in zijn leven gediend als zendingeling in Hawaï, de Verenigde Staten en Groot-Brittannië en is ook geroepen als president van het Zendingsgebied Europa. Toen hij zevenentwintig was werd hij geordend tot apostel.

In 1901 werd hij de eerste president van de kerk die geboren was uit HLD-ouders. Toen Jan Roethof, een Nederlandse jongen die bijna blind was, te horen kreeg dat

president Smith naar Nederland zou komen, zei hij tegen zijn moeder: „De profeet is machtiger dan welke zendingeling op aarde ook. Als u me meeneemt naar de vergadering en hij me in de ogen kijkt, geloof ik dat ik genezen zal worden.”

Na de bijeenkomst nam president Smith het verband even van Jans ogen, keek hem aan, zegende hem en beloofde dat hij weer zou kunnen zien. Toen thuis het verband werd verwijderd, riep de jongen uit: „Mama, mijn ogen zijn weer beter, ik heb geen pijn meer. Ik kan weer goed zien, en heel ver ook!”

Wat hoort bij wat in het Boek van Mormon?

Ruth Christensen

Kun je de volgende personen uit het Boek van Mormon bij de juiste beschrijvingen neerzetten?

1. Alma	_____	a. een rechtvaardig koning
2. Lehi	_____	b. een boosdoener
3. Noach	_____	c. hij leidde 2000 jongelingen in de strijd
4. Lemuël	_____	d. de laatste Nephiet op aarde
5. Helaman	_____	e. de leider van de Jaredieten
6. Samuël	_____	f. de Vader van de Nephieten en de Lamaniëten
7. Laban	_____	g. hij had de koperen platen in zijn bezit
8. Benjamin	_____	h. een Nephitisch profeet
9. Laman	_____	i. een Lamanitisch koning
10. Moroni	_____	j. een groot zendingeling
11. Lamoni	_____	k. een leider van de Lamaniëten
12. Sariah	_____	l. hij maakte een uittreksel van het Boek van Mormon
13. Mormon	_____	m. een opstandige zoon van Lehi
14. Jared	_____	n. de moeder van de Nephieten en de Lamaniëten
15. Abinadi	_____	o. een Lamanitisch profeet

13-16	Zweeds	STOCKHOLM, Stockholm	SEP	13-4	---	Gesloten
20-23	Duits	HAMBURG, HANNOVER	OKT	5-8	Frans	BRUSSEL, PARIJS, Brussel, Parijs
27-30	Ital.	Padova, Rome		12-15	Duits	STUTTGART, ZURICH
				19-22	Ital.	Padova, Rome
MEI	4-7	Portug.		26-29	Ital.	MILAN, Catania, Milaan
	11-14	Fins				
	18-21	Duits	NOV	2-5	Nederl.	UTRECHT, Amsterdam, Antwerpen
				9-12	Duits	DORTMUND, DUSSELDORF, FRANKFURT, Frankfurt
	25-28	Frans				
				16-19	Frans	NICE, Genève, Toulouse
JUN	1-4	Zweeds		23-26	Deens	AARHUS, KOPENHAGEN
	8-11	Frans				
	15-18	Duits	NOV	30-3	Duits	BERN, Hamburg, München, Zürich
	22-25	Spaans	DEC	7-10	Fins	HELSINKI, Helsinki
				14-17	Zweeds	GÖTEBORG, STOCKHOLM, Göteborg, Stockholm
				18	Frans	
			DEC	20-3	---	Gesloten
			JAN			

EIGEN ENDOWMENT EN VERZEGLINGEN

Leden die voor de eerste keer de tempel zullen bezoeken, dienen het zo te regelen dat zij op de dinsdag van een aan hun taalgebied toegewezen week, 's morgens zeven uur bij de tempel zijn. Zendingen die door middel van een brief hun zendingoproep hebben ontvangen, kunnen hun endowment ontvangen in de dienst B of C. Zij dienen zich twee uur voor bovengenoemde aanvangstijden van de dienst B of C bij de ingang van de tempel te melden en het zo te regelen, dat zij meerdere diensten kunnen bijwonen.

Toekomstige echtparen wordt verzocht om hun huwelijksdatum zo te plannen dat zij zo spoedig mogelijk na de voltrekking van het burgerlijk huwelijk naar de tempel kunnen komen om verzegeld te worden. Zij dienen hun trouwboekje mee te brengen. Indien er kinderen aan de ouders verzegeld moeten worden dient er een volledig ingevulde gezinslijst, getypt, te worden meegenomen naar de tempel. Voor geadopteerde kinderen dienen ook de bewijzen van adoptie te worden meegebracht. Reserveringen voor normaal onderdak of bijzondere wensen dient u via uw ring- of zendingspresident of de coördinator van de tempelreizen te doen, die ze op het speciale formulier voor onderdak in tweevoud aanvraagt en twee weken voor de geplande reis door de ring- of zendingspresident naar de tempel wordt gezonden. Doopgroepen zullen voor hun eigen onderkoppel moeten zorgen, zij kunnen niet in het hospitiuim worden ondergebracht.

Het adres van de tempel is: SWISS TEMPLE
 Tempelstrasse 4
 CH-3052 Zollikofen

hun het beginsel te leren en het pas door hen in acht te laten nemen, wanneer zij oud genoeg zijn om op een verstandige manier een keuze te doen, dan hen te dwingen." (Evangelieleer, blz. 241.)

Het vasten helpt ons onszelf als kleine kinderen te verdeemoedigen. Het helpt ons hetgeen we hebben te waarderen. Het helpt ons meer beheersing te krijgen over de aardse tabernakel waarmee we gezegend zijn. En wanneer wij deze uiting van geloof hanteren, zal de Heer ons rijkelijk zegenen.

Op de welzijnsvergadering van de algemene conferentie van april 1971 vertelde president Marion G. Romney, tweede raadgever in het Eerste Presidium, over zijn aanstelling als zendeling door ouderling Melvin J. Ballard. Hij zei dat hij een grote les uit de toen uitgesproken zegen geleerd had. Ouderling Ballard had erop gewezen dat niemand de Heer een korst brood kon geven zonder er een heel brood voor terug te krijgen.

"Dat is ook mijn ondervinding geweest," getuigde president Romney. "Als de leden van de kerk hun vastengaven zouden verdubbelen, zou de geestelijke instelling en motivatie van de kerk ook verdubbelen."

Wat gebeurt er met de vastengaven? De bisschop of gemeentepresident gebruikt de gaven gebedsvol om diegenen in zijn kudde te helpen die niet in staat zijn zelf in deze behoeften te voorzien. Hij weet dat hij de Heer verantwoordelijkheid verschuldigd is voor de manier waarop de gaven gebruikt worden. Hij moet ze met beleid aanwenden en er zeker van zijn dat de ontvangers zulke hulp waardig zijn. Hij moet zich ervan verzekeren dat zij alle andere mogelijke hulpbronnen van hun naaste of verdere familie hebben uitgeput. In een vertrouwelijk gesprek stelt hij de behoefte van het lid, zoals voedsel, kleding en onderdak vast. Maar hulp uit het vastengavenfonds moet niet beschouwd worden als een volslagen gift. Tijdens het gesprek stellen de bisschop en de ontvanger een manier vast van terugbetaling; hetzij in de vorm van dienstbetoon - of werkprojecten, hetzij in

de vorm van gulle vastengaven in de toekomst.

Wanneer de bisschop aan het eind van de maand overhoudt van de vastengaven, stuurt hij deze door naar de ring- of districts-president om eventueel in andere wijken waar nood is te worden aangewend. Als er geen nood in de ring is, worden de resterende gaven doorgestuurd naar het hoofdkantoor van de kerk ten behoeve van andere gebieden.

Aldus kunnen wij door het beginsel van het vasten na te leven en door een royale vastengave af te dragen niet alleen voor zegeningen in ons eigen leven zorgen, maar ook in dat van anderen. We kunnen op de vastenzondag ons getuigenis van deze zegeningen geven, en de getuigenissen op die speciale sabbat lijken meer kracht te hebben en zij worden aangehoord door een gemeente die meer ontvankelijk is voor de influisteringen van de geest.

In vroegere dagen hoorden volgelingen van de Heiland Hem onderwijzen over de noodzaak om voor elkaar te zorgen. Hij zei: "Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het met Mij gedaan." (Matteüs 25 : 40.)

Wanneer wij ons deze uitspraak van de Heiland weer voor de geest halen en ons al het goede realiseren wat we voor anderen doen, dienen we ook al het goede te bedenken, dat wij, individueel en als volk, zouden kunnen ontvangen door het navolgen van het beginsel van het vasten.

Helaman vertelt ons dat de Nephieten "dikwijls vastten en baden, en sterker en sterker hun ootmoet werden, en steeds standvastiger in het geloof van Christus, zodat hun ziel met blijdschap en vertroosting werd vervuld, ja, zodat hun hart werd gereinigd en geheiligd, welke heiliging geschiedde, omdat zij hun hart aan God hadden gewijd." (Zie Helaman 3 : 35.)

Het is ieder van ons gegeven te kiezen welke manier van vasten wij in acht zullen nemen, of te kiezen helemaal niet te vasten.

We kunnen met tegenzin vasten, louter en alleen omdat het moet. We kunnen ook kiezen voor een vreugdevol en gul vasten, ons koesterend in de goedkeuring van de Heer en een zegening voor onszelf en

voor anderen binnenhalend. Iemand die het laatste ervaren heeft zal waarschijnlijk nooit meer kiezen voor het vasten met tegenzin.

Uit de vertaalhoek

In de week van negen tot en met twaalf juni j.l. zijn in West-Berlijn negen translation supervisors van Europese taalgebieden bij elkaar geweest voor instructie en het uitwisselen van ervaringen.

Enkele agendapunten waren: mechanische tekstverwerking, tolktechniek, handboek voor vertalers, enzovoort.

Op onderstaande foto ziet u (v.l.n.r.), beginnende bij de voorste rij: Soile Häkkinen, secretaresse van de translation manager in Europa; Sveinbjörg Gudmundsdóttir, translation supervisor IJsland; Hilikka Oksi, translation supervisor Fins; en Christiane Lebon, translation supervisor Frans.

Op de tweede rij: Pertti Felin, translation manager; Jorgen Ljungstrom, translation supervisor Deens; Marvin Van Dam, bestuurder materiële zaken; Poul Stolp,

materials management manager in Europa; Pietro Currarini, translation supervisor Italiaans.

Op de derde rij: Irvin B. Nydegger, hoofd translation division (Salt Lake City); Peter Pieper, supervisor van het productiecentrum in Frankfurt; Immo Luschin, taalkundige in Frankfurt; Peter Keldorfer, translation supervisor Duits; Henri Tenthof van Noorden, translation supervisor Nederlands; George Nilsson, translation supervisor Zweeds; Robert Bushman, supervisor evaluatie en training (Salt Lake City) en Peter Svanevik, translation supervisor Noors.

In de bijeenkomst werd bekendgemaakt dat begin juni de Russische en IJslandse drukken van het Boek van Mormon gereedgekomen zijn.

De explosieve groei in ons gebied maakte de bouw van nieuwe kerkgebouwen van overheersende betekenis. Met de hulp van de Heer waren wij in staat goede bouwgronden te vinden en nieuwe gebouwen neer te zetten.

een stuk grond voor een nieuw ringgebouw te verwerven. Na nauwgezette bestudering en gebed kozen we een stuk grond van ruim anderhalve hectare uit dat eigendom was van twee gezinnen in de Zesde Hunter Wijk. De bisschop zorgde voor een afspraak met beide gezinnen. Het eerste gezin was bereid zijn 0,8 hec-

tare aan de kerk te schenken. Toen ik het andere echtpaar te spreken kreeg, begon de man, die ongeveer een jaar lid van de kerk was: „Ik weet waarom u ons heeft gevraagd te komen.”

Hij had die nacht gedroomd dat hij naar dit kantoor werd geroepen. Dezelfde mensen waren er. Ik had hem uitgelegd dat zijn buurman 0,8 hectare land voor een ringgebouw had geschonken en ik nodigde hem uit hetzelfde te doen. Hij maakte zijn vrouw wakker, vertelde haar zijn droom, viel weer in slaap, droomde voor de tweede keer dezelfde droom, maakte zijn vrouw weer wakker en vertelde haar de droom, viel voor de derde keer weer in slaap, droomde weer dezelfde droom en maakte zijn vrouw voor de derde keer wakker. Uit de grond van haar hart zei ze: „Zeg hem dat de kerk die 0,8 hectare kan krijgen en ga alsjeblieft slapen!”

Er staat nu een ringgebouw op dit ideale terrein.

Na de splitsing van de ring vroeg president Doxey, die toen was geroepen om de Ring Hunter Central te presideren, mij weer een stuk bouwgrond te kopen. Het was het eigendom van één van de getrouwe weduwen in de ring, die toen ik haar benaderde zei dat ze niet geïnteresseerd was in de verkoop van het land maar dat ze het de ring graag wilde schenken.

Deze ervaringen hebben me iets nieuws geleerd over de getrouwheid, liefde en gulheid van goede leden van de kerk. En ik heb er ook van geleerd dat de Heer zichzelf actief betreft bij deze zaken.

Ronald C. Barker, rechtskundige en vader van negen kinderen, is eerste raadgever in het ringpresidium van de Ring Hunter Central.

GROEI EN ONTWIKKELING DOOR OPOFFERING

Carma en Roy Prete

In 1977 kreeg de onlangs georganiseerde Ring Ottawa Ontario, in Canada, te maken met een aantal unieke uitdagingen. Deze uitgestrekte ring had zijn hoofdkantoor in Ottawa maar besloeg Oost Ontario, een gedeelte van de provincie Quebec en het noordelijk deel van de staat New York. De nieuwe ring had dus te maken met zeer verschillende bevolkingsgroepen. In Montreal was er een Chinese gemeente, waar twee zendelingen van het zendingsgebied Hong Kong hun assistentie bij het zendingswerk verleenden. In Hawksbury (Canada) was er een tweetaalige (Frans en Engels) gemeente en in Hogansburg, in de staat New York, was er in het St. Regis Reservaat een Lamanitische gemeente.

De nieuwe ring was hard aan nieuwe gebouwen toe, want een groot aantal wijken en gemeenten kwam bijeen in huuraccommodatie. President Boyden E. Lee, onze ringpresident, had sterk de indruk dat er eerst nieuwe kerkgebouwen moesten komen, voordat de kerk in dat gebied verder zou kunnen groeien. Er werd een vijfjaren-bouwplan op gang gebracht, maar na het eerste jaar waren de resultaten erg mager. Derhalve besloot het ringpresidium tot een speciaal programma om in twee jaar tijd het vereiste bedrag – één miljoen dollar – bijeen te brengen. Presi-

dent Lee maakte zich zorgen over het genomen besluit en vroeg zich af hoe hij de ringleden in deze tijd van inflatie en financiële druk in zo'n korte tijd kon vragen zo'n grote som geld bijeen te brengen. Terwijl president Lee bezig was zich voor te bereiden op een speciale bijeenkomst, zei hij dat hij zich aangezet voelde een bijzondere zegen en belofte over de ringleden uit te spreken, en die belofte te verzegelen door de macht van het priesterschap, net zoals bij het geven van een individuele zegen. Hij stond er eerst nogal aarzelend tegenover, maar de ingeving bleef aanhouden en hij kon er niet aan voorbijgaan. Tijdens de vergadering werd het speciale bouwfondsprogramma gepresenteerd. Men had de volwassen kerkleden gevraagd vóór de vergadering te vasten en te bidden. Aan het eind van de vergadering sprak president Lee inderdaad een bijzondere zegen uit over de ringleden en beloofde dat als ze alles zouden doen wat ze konden, de Heer de wegen zou openstellen waardoor ze in staat zouden zijn het benodigde bedrag bijeen te brengen. Deze belofte werd door de macht van het priesterschap op ieder ringlid verzegeld.

De resultaten logen er niet om. Een jonge teruggekeerde zendeling, die acht maanden werkloos was geweest, stond er nogal sceptisch tegenover toen zijn bisschop

hem een bepaald bedrag voorstelde om bij te dragen. Hij liet de Heer echter weten dat wanneer hij een inkomen zou hebben, hij gewillig zijn deel zou bijdragen – en meer als dat van hem werd gevraagd. De eerste werkgever die hij die dag benaderde bood hem vast werk aan en de jongeman begon de volgende dag. Twee dagen later kreeg hij een aanzienlijke salarisverhoging.

Een zakenman die al bezig was zijn bedrijf op te heffen, vond opeens een manier waarop hij zijn produkt kon verbeteren. Hij begon er meteen aan te werken en al

spoedig draaide zijn bedrijf op volle toeren en verkocht hij meer dan ooit tevoren. Eén van de leden zat achter zijn bureau en vroeg zich af hoe hij het ooit klaar zou kunnen spelen het door de bisschop voorgestelde bedrag te betalen. Terwijl hij om leiding bad, kwam de gedachte bij hem op: „Waarom vraag je niet om salarisverhoging; meer hoeft je niet te doen.” De boodschap was zo helder dat hij het deed. Hij rekende uit wat hij in zijn huidige toestand zou kunnen betalen en vroeg toen om een salarisverhoging waarmee hij het ontbrekende gedeelte zou kunnen dekken. Tot

zijn verbazing werd zijn verzoek toegestaan. Bovendien ging het in met terugwerkende kracht tot een jaar daarvoor, waardoor hij het van hem verlangde bedrag veel eerder kon betalen dan hij voor mogelijk had gehouden.

Een moeder van vier kinderen knielde met haar gezin neer rond de keukentafel en bad om hulp bij de betaling van haar bijdrage. Die avond kreeg ze een telefoontje van een buurvrouw met het verzoek of zij regelmatig haar kinderen wilde verzorgen. Ongeveer zes weken daarvoor was haar aanbod om voor deze kinderen te zorgen, afgeslagen op grond van het bedrag dat zij ervoor vroeg. De buurvrouw vertelde dat ze die middag sterk het gevoel had gekregen dat juist zij beter voor haar kinderen zou zorgen dan ieder ander die ze had overwogen en dat dat het geld waard was. Een broeder die ooit krijgsgevangene was geweest moest geld opnemen van de spaarbank – geld dat hij achter de hand had gehouden voor een speciaal doel. Toen vernam hij dat Canadese krijgsgevangenen een oorlogspensioen konden krijgen en dat hij ervoor in aanmerking kwam. Het pensioen werd hem met terugwerkende kracht toegekend en het achterstallige bedrag was net iets meer dan

hij van de spaarbank had opgenomen om zijn bijdrage te betalen aan het bouwfonds.

Nog veel meer leden hebben dergelijke ervaringen gehad. Men vond werk, kreeg promotie, schijnbaar waardeloze investeringen werden plotseling winstgevend, men ontdekte lang vergeten bankrekeningen en kreeg erfenissen.

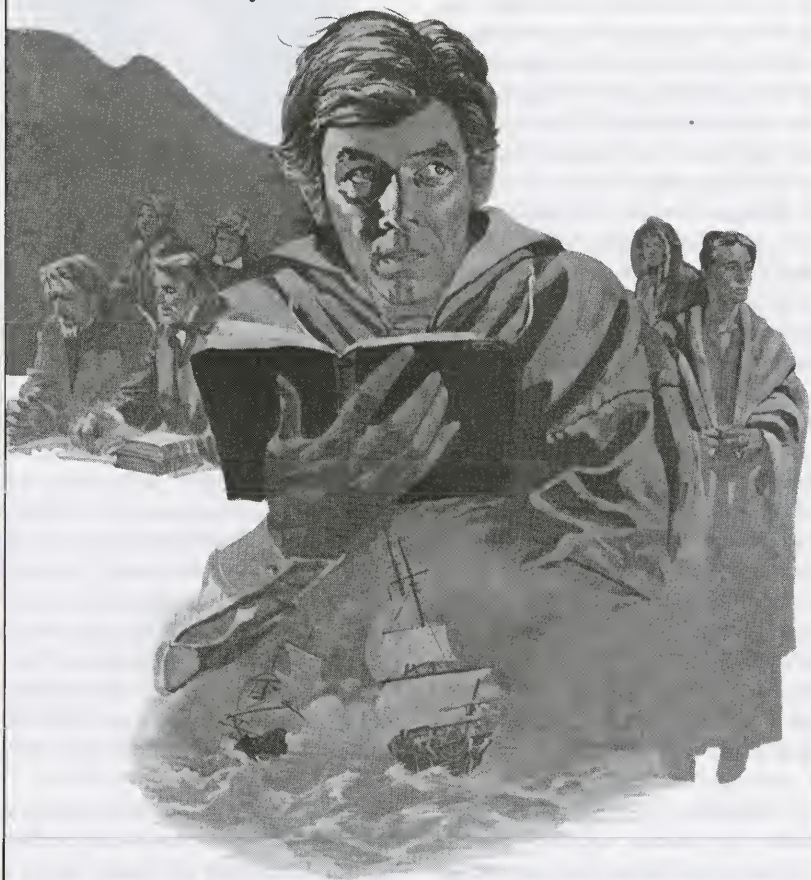
Twee jaar na de uitdaging was er ruim \$ 800.000 voor het bouwfonds van de ring bijeengebracht. Sindsdien zijn er drie kerkgebouwen voltooid, zijn er twee in aanbouw en is er voor nog vier toestemming voor de bouw gegeven. Als die gebouwen klaar zijn, hebben alle zestien wijken en gemeenten een modern kerkgebouw.

„Opoffering brengt de zegeningen des hemels voort.” Dat heeft men in de ring ruimschoots ervaren. Ons bijzonder bouwprogramma werpt nu vruchten af in de vorm van grotere geestkracht en meer dopelingen. Op 6 juli 1980, slechts drieënehalf jaar na zijn stichting, werd de ring gesplitst in de Ring Ottawa Ontario en de Ring Montreal Quebec Mount Royal, waardoor het fundament werd gelegd voor verdere groei en ontwikkeling.

DE AVONTUREN VAN EEN JONGE BRITSE ZEEMAN

DEEL 1

William G. Hartley

Het was november en voor William Wood was de wandeling naar huis door het mistige Engelse landschap een zwaar karwei – gevoelsmatig althans. De jonge slagersleerling was zojuist ontslagen. Een andere baan vinden zou, vooral in deze tijd, niet meevallen. Hij voelde de pijn van binnen – maar misschien was het ook boosheid. Had hij dan niet goed gewerkt voor meneer Blaxall? Niettemin was hij eenvoudigweg ontslagen omdat hij heilige der laatste dagen was geworden. En terwijl hij langzaam verder slenterde, maakte hij zich zorgen over wat zijn ouders van de situatie zouden vinden.

Vanaf de dag dat hij geboren was, in 1837, hadden zijn ouders hem tot overtuigd anglicaan opgevoed. Zijn moeder, een toegewijd kerklid, schreef hem al op zeer jonge leeftijd in voor de kleuterschool waar hij, naast het alfabet, ook leerde dat „er een Zaligmaker is geweest die voor alle mensen is gestorven.” De jaren in de zondagsschool hadden de jongen, zoals hij dat noemde, „een eerbied voor het goddelijke” bijgebracht.

Williams eerste contact met de heiligen der laatste dagen vond plaats toen hij dertien jaar was. Terwijl hij een boodschap voor zijn vader deed, stopte hij voor een raam waar een aantal nieuwsgierige jongens naar binnen stonden te gluren. Plotseiling leidde een man hem naar binnen waar een bijeenkomst van de mormonen op het punt stond te beginnen.

„Ik ging in de hoek van het vertrek zitten,” vertelde hij, „Den vond het er erg vreemd en niet geschikt voor de bediening van het heilig avondmaal.” Maar het avondmaal werd rondgedeeld, er werd gezongen en gepredikt. De laatste spreker was de Britse bekeerling Charles Penrose, die later in het Eerste Presidium heeft gediend. Wat hij te zeggen had over de Godheid

William Wood

bracht mijn begrip van God danig in verraaging, schrijft William. „Als ooit een preek tot het hart mocht zijn doorgedrongen, dan deed deze dat wel tot het mijne.” Er werden steeds meer aanslagen gepleegd op de godsdienstige opvattingen waarmee William was opgegroeid. Toen hij vijftien was ging hij van huis weg om als slagersleerling te gaan werken. Zijn eerste baas, die tot de zogeheten Onafhankelijke geloofsgroepering behoorde, probeerde tevergeefs zijn anglicaanse kostganger te bekeren. Die ervaring had, aldus William, zijn „godsdienstige beschouwingen op losse schroeven gezet.” Ook sprak hij met enkele katholieke zusters over godsdienst toen hij regelmatig vlees bezorgde bij een klooster in de buurt.

In deze tijd van onzekerheid vernam William dat zijn goede vriend John M. Bridge zich bij de heiligen der laatste dagen had aangesloten. William verweet John zijn stap omdat destijds de mormonen „zo'n

slechte reputatie genoten bij alle goede mensen in mijn woonplaats.” Maar op een avond na het werk legde John enkele be-
ginselen van het herstelde evangelie aan zijn vroegere schoolvriend uit. William vond dat er best wel wat zat in de leringen en dus stemde bij erin toe de bijeenkomst van de heiligen der laatste dagen van de Gemeente Maldon in Essex bij te wonen. Daar kwam hij zeer onder de indruk van de onderlinge liefde en de leerstellingen. Drie weken nadat John voor het eerst met hem over het mormonisme had gesproken, vroeg William de rondtrekkende ouderlingen Joseph Silver en John Lindsay of ze hem wilden dopen. Zo kwam het dat hij eind april 1855 te Maldon in de Blackwater werd gedoopt. Kort daarna werd hij geordend tot priester in het Aäronisch priesterschap. Maar het vinden van godsdienstige vrede eiste haar tol: „Het verhaal ging al spoedig rond dat ik mormoon geworden was. Men schold mij uit en noemde me oude Joe Smith of oude Brigham Young; en zowel zij als ik werden van een groot aantal dingen beschuldigd.” Vrienden, familieleden, klanten en voormalige zondagsschoolleerkrachten probeerden me mijn dwaling te doen inzien. Het grootste deel van 1855 was hij de collega van een andere priester (die later zijn schoonvader zou worden), Samuel Gentry, en hielden ze openluchtbijeenkomsten in de omliggende dorpjes. Soms woonden Williams familieleden die bijeenkomsten bij om, zoals zij zeiden, de kleine Billy te horen prediken, alhoewel broeder Gentry het woord voerde en William voorging in gebed. Een aantal familieleden maakte hem in het openbaar belachelijk, maar een dergelijke behandeling zorgde er alleen maar voor dat William nog steviger vasthield aan de beginselen van de waarheid.

Meneer Blaxall, met wiens gezin William op zondag vaak samen in de kerk had gezeten, probeerde ook zijn jonge leerling op andere gedachten te brengen. Maar ondanks breedvoerige discussies, wijzigden geen van beiden hun standpunt. Tenslotte, omdat hij vreesde belangrijke klanten zoals de plaatselijke dominee te verliezen, stelde meneer Blaxall William voor de keus: „Het mormonisme of je baan.” „Meneer Blaxall,” zei de jongen, „mijn geloof opgeven doe ik niet. Ik zal wel ander werk gaan zoeken.”

Werkloos en teleurgesteld moest de jongen nu aan zijn ouders, die onlangs waren verhuisd naar het plaatsje Queensborough op het eiland Sheppey in de monding van de Theems, gaan vertellen wat er aan de hand was. Zijn grootste verlangen was nu naar Zion te emigreren, zoals zovele Britse bekeerlingen hadden gedaan, en onder het lopen dacht hij erover na hoe hij aan voldoende geld zou kunnen komen om naar Utah te gaan.

William werd door zijn ouders hartelijk verwelkomd in hun nieuwe woning. Maar toen ze vernamen waarom hij zijn baan was kwijtgeraakt probeerden ze hem ertoe te bewegen het mormonisme op te geven en weer bij meneer Blaxall te gaan werken. „Moeder was erg verdrietig,” zei William. Zijn ouders maakten zich zorgen omdat hij geen inkomen meer had en konden niet getroost worden door zijn godsdienstig optimisme. „Ik vertelde ze dat ik in Gods handen was en dat ik, daar ik zijn geboden had gehoorzaamd, vol vertrouwen was dat ik wel weer werk zou krijgen.”

Zijn geloof uitoefenend, ging William, geholpen door zijn vader, uit op ander werk. Hij kwam tot de ontdekking dat de haven van Sheerness erg druk was in verband met de Krim-oorlog, waar Britse, Franse

en Turkse troepen tegen de Russen stredden.

Een slager, Fillmore geheten, die een contract had om de Britse militaire eenheden van vlees te voorzien, achtte William te jong en te onervaren om hem in dienst te nemen. Maar toen de jongen hem had laten zien hoe goed hij vlees kon snijden en uitbenen, nam de slager hem in dienst. Wat hij verdiende? Meer dan tweemaal zoveel als bij slager Blaxall! Zestig jaar later schrijft William: „Ik geloof tot op de dag van vandaag dat dat hogere salaris . . . een zegen van de Heer was omdat ik het mormonisme niet had willen verloocheunen en in antwoord op mijn gebed omdat ik zo vastbesloten was naar de valleien van het Rotsgebergte te trekken.”

Toen William later zijn rug blieseerde met het versjouwen van een zwaar stuk vlees, ging hij als havenarbeider werken tegen hetzelfde loon. Het werk in de haven intrigeerde hem en hij hield nauwgezet het binnenkomen en uitvaren van de vele schepen bij die van de pieren gebruik maakten. Op zekere dag hoorde hij dat het Britse marinevaartuig de *Eurotas* spoedig zou uitvaren met bestemming de zuidelijke Stille Oceaan en terstond maakte hij een plan om in Zion te kunnen komen. Hij liet zich inlijven bij de Britse Marine en maakte als slager deel uit van de bemanning van de *Eurotas*. Hij hoopte op een goede dag in Californië te kunnen afmonsteren en vandaar uit naar Utah te reizen. Maar toen het oude, achtentwintig stuks fregat, dat omgebouwd was tot een schroefschip de haven uit was, vervloog zijn hoop te kunnen emigreren. Tijdens een onverwacht appèl opende de commandant een envelop met geheime orders en kondigde aan: „Mannen, we gaan naar de Krim, naar het strijdtoneel!” Omdat het schip slechts met een halve

bemanning voer, maakte William zich al gauw verschillende vaardigheden eigen. Zoals hij later schreef: „Ik moest niet alleen mijn slagerswerk doen, maar als ik daarmee klaar was moest ik de schutters helpen bij hun bezigheden. Die schutters waren bijna zonder uitzondering prima zeelui . . . Ik bevond mij daardoor in het gezelschap van vaardige lieden en heb heel wat zeemanswerk geleerd, waar ik steeds veel aan heb gehad, zelfs in Utah.” Lissabon, Gibraltar, Algiers, Malta, Konstantinopel. In elke haven waar zij binnenliepen, ging William aan wal om vlees te kopen voor de bemanning. Onderweg ontving men „vreselijk” nieuws over de oorlog in de Krim.

Na de Krim te hebben omvaren, meerde de *Eurotas* af vlakbij Sebastopol, een stad waaruit de Britse en geallieerde troepen de Russische eenheden hadden verdreven met grote verliezen aan beide zijden. Tot zijn grote vreugde vernam William dat er zich onder de duizenden Britse militairen, die in de omgeving gelegd waren, voldoende heiligen der laatste dagen bevonden om kerkdiensten te kunnen organiseren. Hij nam er gretig deel aan.

Toen de vrede getekend was, laadde de *Eurotas* overgebleven oorlogsmateriaal in en voer terug naar Sheerness. William bracht een kort bezoek aan zijn familie, die „verbaasd was dat die vreemde godsdienst, zoals zij het uitdrukten, nog altijd zo'n voornamelijk plaats in mijn denken innam,” en ook aan de plaatselijke heiligen. Vervolgens werd hij voor een periode van vier jaar toegewezen aan de *Retribution*, waar hij met een uitstekende naam als slager en als zeeman aan boord kwam.

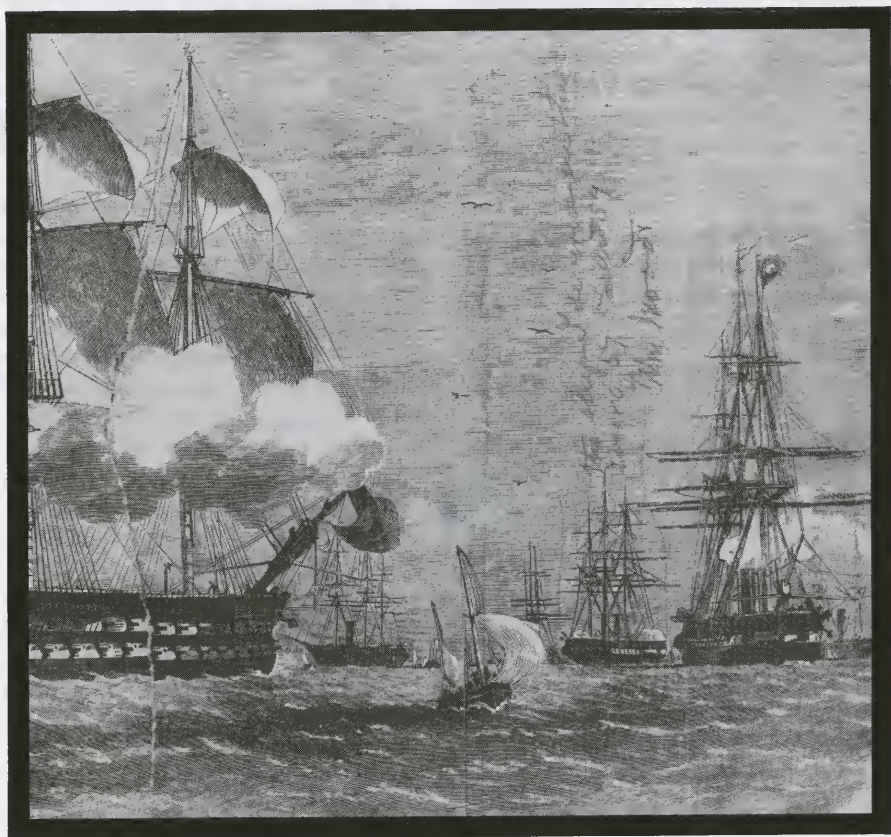
„Ik werkte als slager en ik had de beschikking over een mooie kleine slagerij die geheel onder mijn leiding stond en dagelijks werd geïnspecteerd door de commandant.

In die kleine ruimte heb ik vier jaar en vier maanden doorgebracht.”

De *Retribution* laadde in het Middellandse-Zeegebied oorlogsmaterieel van de Krim-oorlog in. Ze spoorde ook een vaartuig op dat was zoekgeraakt in de Noordelijke IJszee. Toen kwam in maart 1857 het bevel de halve wereld rond te varen naar China, om daar het detachement te gaan versterken, en en passant in Peru een opstand te helpen onderdrukken.

In Rio de Janeiro ging William aan wal om behulpzaam te zijn bij het inslaan van pluimvee, vlees en fruit voor de bemanning, zich ervan bewust dat hij de eerste heilige der laatste dagen was om voet aan wal te zetten in Brazilië.

Op 1 mei 1858, zijn eenentwintigste verjaardag, kregen William en de rest van de bemanning verlof om in Honolulu op Hawaï te gaan passagieren. Voor zijn vertrek uit Engeland had William gehoord dat

Op deze ets kon William het tweede schip van rechts identificeren als het vaartuig waarop hij in de jaren 1855–1860 dienst had gedaan in de Oost- en Zuid-Chinese Zee.

president Brigham Young zendelingen naar de eilanden in de Stille Oceaan had gestuurd en dus probeerde de jonge bekeerling de heiligen op te sporen maar kon niemand ontdekken. Zonder dat hij dat wist had de kerk haar zendelingen vanuit de Stille Oceaan teruggedroepen om, indien nodig, te helpen Zion te verdedigen tegen het tegen Utah optrekkende Amerikaanse leger. Het was zelfs zo dat de laatste ouderlingen de eilanden hadden verlaten op dezelfde dag dat William in Honolulu was aangekomen.

De zeeman, een geïsoleerde mormoon die verstoken was van contact met de kerk, moest zijn geloof nog steeds alleen beleven. Hij las en herlas de werken van de kerk die hij met zich had meegebracht. Als priester in het Aäronisch priesterschap was hem verteld dat een priester de bevoegdheid had het avondmaal te bedienen, dus achtte hij zich gerechtvaardigd zijn eigen avondmaalsvergadering in zijn „vleeshuis” aan boord van het schip te houden. „Ik bad dikwijls tot de Heer,” vertelde hij, „en vroeg Hem de bediening te erkennen.” Als William op zondag na de „scheepskerk” naar zijn hut terugkeerde, „zette ik de scheepsbeschuit en het water op tafel en bad, waarna ik de zegen over het brood en water uitsprak en ervan nam. Op deze manier ontving ik veel kracht.”

Toen de *Retribution* enkele weken later in Hong Kong aankwam, waren Frankrijk en Groot-Brittannië in oorlog met China. Samen met de kruisers *Furious*, *Lee* en *Dove*, nam de *Retribution* maandenlang deel aan de vijandelijkheden. Dit smaldeel hielp de oorlog te beëindigen door de rivier de Yangtse op te varen tot Nan-King waar het betrokken raakte bij een hevige strijd en de stad bombardeerde tot al hun kanonnen het zwijgen was opgelegd. Toen

de *Retribution* de dag daarop werd beschoten liep ze aanzienlijke schade op en vol afgrijzen was William er getuige van hoe één van de matrozen een been werd afgeschoten en een ander, die te hulp snelde, een arm. De *Retribution* antwoordde met kanonskogels en granaten en gebruikte enorme vuurpijlen die grote gebouwen in brand zetten en de bevolking bij dui-

Zijn zoeken naar Zion bracht hem in het strijdgewoel en heel de wereld rond

zenden deed vluchten. Enkele dagen later gaf de Chinese regering zich over en keerde de *Retribution* terug naar de marienhaven in Hong Kong.

De volgende orde betrof het escorteren van een speciaal jacht naar Japan waar het de Japanse keizer als geschenk van de Britse regering aangeboden zou worden. Slechts vier jaar daarvoor had Japan haar havens en handelsmarkt voor het westen opengesteld als gevolg van het vermaarde bezoek in 1854 van de Amerikaanse schout-bij-nacht Matthew C. Perry. William, die één van de weinige Europeanen en waarschijnlijk de eerste heilige der laatste dagen was die Japan bezocht, genoot van zijn uitstapjes aan wal. Hij was erg onder de indruk van de Japanners. „Ik ontdekte een opmerkelijke geest van verandering in hen, meer dan in de andere landen die ik had bezocht, en ik had het verlangen hun het evangelie te prediken.” Toen hij vele jaren later een zeventig was in Utah bad hij dikwijls om als zending

naar Japan te worden gestuurd; maar hij was al te oud om als zodanig te dienen toen ouderling Heber J. Grant in 1901 het eerste zendingsgebied daar openstelde.

De *retribution* vervolgde haar patrouille door zich bij het Brits-Oostindische smal-deel te voegen. Het schip bracht drie maanden voor de kust van Ceylon (thans Sri Lanka) door met het bergen van geld, machinerieën en andere waardevolle artikelen uit een gezonken pakketboot.

Vlak na het vertrek uit Ceylon liep de *Re-tribution* op een niet op de kaart aangegeven koraalrif waardoor de scheepsbodernstig werd beschadigd. Om het gevaarlijke lek te dichten „spanden we een groot stuk geteerd zeildoek onder het schip door en over het gat heen,” waarna zij zo snel mogelijk de dichtsbijzijnde haven opzochten. Maar terwijl het schip zich in het droogdok van de Britse Marine te Bombay bevond voor reparatiewerkzaamheden, die drie maanden in beslag zouden nemen, brak er cholera uit onder de bemanning. „Ik kreeg het ook,” schreef William, „en werd naar het hospitaalschip gebracht. Ik bad de Heer mij te sparen.” Hij genas en

hielp vervolgens de andere zieke bemanningsleden verplegen.

De laatste grote opdracht voor de gerepareerde *Retribution* was het assisteren van twee grote stoomschepen bij het leggen van de eerste communicatiekabel van India naar de rode Zee – van Karachi naar Aden. Toen kwam in oktober 1860 de order naar huis terug te keren. Williams schip voer opnieuw in zuidwestelijke richting over de evenaar langs Kaap de Goede Hoop, richting Afrikaanse westkust, en voor de laatste maal over de evenaar, en zo voltooide het zijn driejarige reis om de wereld door op twintig december in Portsmouth, Engeland aan te meren. Op dat moment was William Wood, jong Brits zeeman, één van de eerste – zonet de allereerste – heilige der laatste dagen die de wereld helemaal had rondgereisd. Met een medaille voor bewezen goede diensten op zak, spoedde hij zich naar huis, waar hij zijn familie verrastte op het moment dat zij aan tafel gingen voor hun kerstdiner.

(Vervolg volgende maand.)

**MET HET OOG
OP ZENDINGSWERK**

mirian

Layne T. Derrick

Richard Hunt

Toen ik als zending werkzaam was in Quito, de prachtige hoofdstad van Ecuador, ontmoette ik een jong lid van de kerk dat een toonbeeld was van wat het betekent om zichzelf volledig te geven aan het werk van het bekeren van onze medemens. Haar huis was één van de armste in Quito – haar hart één van de grootste. Ik zal nooit die keer vergeten dat ik haar voor het eerst ontmoette. Ze was erg klein, ten hoogste 1.50 meter lang en haar lichtbruine, even naar buiten gekrulde haar, reikte net tot op haar schouders. Maar wat haar zo anders maakte dan alle andere meisjes van haar leeftijd, was het feit dat ze geen tanden had. Dat zou niet zo vreemd zijn geweest als ze bejaard was geweest, maar Mirian was nauwelijks negentien.

„Wat is er met Mirians tanden gebeurd?” vroeg ik mijn collega toen we even later haar woning hadden verlaten.

„Dat heb ik me ook afgevraagd,” antwoordde hij, „maar niemand heeft er ooit iets over gezegd.”

We hadden het erg druk met ons zendingswerk, dus stonden we niet langer stil bij dit mysterie. Maar een week na ons eerste bezoek gingen we weer naar het huis van Mirian. Haar vader, broeder Sanchez, was ongeveer een jaar daarvoor overleden en dit had het gezin in grote moeilijkheden gebracht. Zuster Sanchez moest nu als wasvrouw vele uren werken voor weinig geld aan de andere kant van de stad. Daardoor was Mirian gedwongen geweest haar schoolopleiding af te breken ten einde voor het huishouden en de kinderen te zorgen terwijl haar moeder naar haar werk was. Ook hadden ze hun oude buurt moeten verlaten om deze kleine éénkamerwoning te betrekken. Hun toestand baarde ons zorg en we beloofden hen regelmatig te bezoeken.

Die dag was Rosa, een vriendin van Mirian die geen mormoon was, er ook en Mirian vroeg of we haar iets over het evangelie wilden vertellen. We begonnen met één van de discussies, maar al spoedig bleek dat ze geen belangstelling had. Niettemin vroegen we of we bij haar langs mochten komen om onze boodschap aan de andere leden van haar familie te geven. Ze stemde toe.

De volgende dag gingen we bij de familie Sanchez langs en vroegen Mirian met ons mee te gaan naar de familie van Rosa. Tot onze verbazing sloeg ze ons voorstel af en voerde een aantal zwakke verontschuldigen aan. We wisten dat ze iets verborgen hield en vroegen haar ons te zeggen wat er werkelijk aan de hand was. Toen begon ze het ons uit te leggen.

Rosa woonde in de buurt waar Mirian ook had gewoond voordat haar vader was overleden. Na zijn dood begonnen de mensen geruchten over Mirians moeder te verspreiden.

Zij hadden haar geslagen en belachelijk gemaakt.

Kon zij het evangelie met hen delen?

„Ik had er op zekere avond schoon genoeg van en ging erop uit om voor mijn moeder en voor de waarheid op te komen. Een aantal mensen uit de buurt ranselden me toen af om me een lesje te leren dat ik nooit meer zou vergeten. Ze sloegen me voornamelijk in mijn gezicht. Zo ben ik al

mijn tanden kwijtgeraakt,” zei ze, op haar mond wijzend.

Toen ze ons had verteld wat er gebeurd was, scheen ze opgelucht te zijn en zei dat ze met ons mee zou komen als wij daarop stonden. We waren onder de indruk van haar moed en waren het erover eens dat het goed zou zijn als ze meeinging.

De avond brak aan dat we naar Rosa's huis zouden gaan en mijn collega en ik liepen het pad op naar het huis van de familie Sanchez. Zuster Sanchez deed open en haar gezicht verried dat ze het er helemaal niet mee eens was. „Ik wil niet hebben dat mijn dochter naar die buurt teruggaat,” zei ze nadrukkelijk. We wisten niet wat we moesten zeggen, maar Mirian wél. Stilzweigend luisterden we naar het getuigenis dat ze haar moeder gaf dat ze wist dat er een bijzondere reden was waarvoor ze met ons mee moest gaan. Met tegenzin gaf zuster Sanchez haar toestemming, maar niet voordat we plechtig beloofd hadden dat we onmiddellijk naar huis zouden komen als er zich moeilijkheden voordeden. Jammer genoeg bleek dat Rosa's familie niets van de kerk wilde weten. Op weg naar huis vertelde Mirian ons van de andere gezinnen in de buurt, waaronder een man met wie ze een paar keer uitgeweest was, totdat ze er achter kwam dat hij erg werelds was en er slechte gewoonten op na hield. De Geest beroerde me en ik drong erop aan dat Mirian ons naar hem toe zou brengen. Ze voelde er erg weinig voor, maar niettemin wees ze ons de weg naar het huis waar Luiz woonde met zijn ouders en zoon. Hij was nogal verbaasd ons te zien toen hij de deur opendeed, maar hij vroeg ons binnen te komen en luisterde met grote aandacht naar de boodschap die we hem brachten. Toen het officiële gedeelte van het gesprek achter de rug was vertelde hij ons dat hij onlangs het verlan-

gen had gekregen zich bij de ware kerk van God aan te sluiten, maar dat hij niet wist welke dat was of hoe die te vinden. Hij was al begonnen zich te bekeren maar hij had behoefte aan meer. Hij vertelde ons dat zijn hart hem ingaf dat wij inderdaad afgevaardigden waren van de ware kerk van de Heer. Een week later werd hij gedoopt. Met de voortdurende hulp van Mirian en de assistentie van Luiz, hebben we in die buurt binnen zes weken 25 mensen gedoopt. Ik zal me altijd het ogenblik blijven herinneren dat we besloten te gaan praten met degenen die het Mirian in het verleden zo moeilijk hadden gemaakt. Alsof er niets tussen hen was voorgevallen, hielp Mirian die gezinnen te onderwijzen en verscheidene daarvan bekeerden zich tot het evangelie.

Vanwege haar grote geloof in de Heer en zijn macht om haar te beschermen, was Mirian haar angst voor haar medemensen te boven gekomen en had ze geholpen het evangelie te prediken aan hen die haar voor haar hele leven lichamelijk verminkt hadden. Nu wordt zij door velen vereerd omdat ze hun vergeven heeft en hen het evangelie van Jezus Christus heeft gebracht.

Noot van de redactie: Niet lang hierna is Mirian overleden aan de gevolgen van een gescheurde appendix, maar niet vooraleer zij als lid geweldig zendingswerk had verricht en anderen een groots voorbeeld had gesteld.

DE BUSRIT

Orvid
Zollinger

Het was één van die warme zomerse middagen, zo'n dag waarop je alleen maar kunt dagdromen en de lust tot werken of studeren je vergaat. Op mijn zending waren dit soort dagen de moeilijkste geweest om je aandacht bij het werk te houden. Nu was het weer hetzelfde als student. Vanaf de voormiddag was ik in de heuvels ten oosten van de campus bezig

geweest met het verzamelen van wortelmonsters. Mijn mede-student, met wie ik op het laboratorium werkte, en ik hadden aan onze verzameling voor een botanisch project gewerkt. Wij hadden er twee keer zo lang over gedaan als nodig was, omdat we het even druk hadden met vlinders vangen als met planten verzamelen. Toen we onze collectie eindelijk bijeen hadden,

had mijn collega mij een lift gegeven terug naar de bewoonde wereld en ik had verder de bus naar huis genomen. Het was vrijdagmiddag en nog steeds onder invloed van die vroege zomerse dag besloot ik tijdens de rit dat ik de zaterdag aan het strand zou doorbrengen.

Ik zat me al helemaal een voorstelling van die dag te maken toen ik het vertrouwde geluid van de luchtdrukremmen van de bus hoorde en er een klein Chicano-jongetje instapte. De bus was ongeveer half-bezet. Er waren verschillende lege plaatsen tussen de ingang van de bus en waar ik zat, dus sloeg ik weinig acht op wat er gebeurde. Ik keek naar buiten en mijn gedachten gingen weer terug naar mijn voorgenomen weekeinde.

Maar net toen ik de draad weer probeerde op te nemen, zag ik vanuit mijn ooghoeken die jongen weer. Hij was een aantal lege plaatsen voorbijgelopen en leek regelrecht af te stevenen op de zitplaats naast mij. Hij was negen of tien jaar oud en gekleed in een verschoten maar schone spijkerbroek en een roodgeruit overhemd. Dat overhemd was wat aan de ruime kant; waarschijnlijk was het van zijn oudere broer geweest. Terwijl hij naar me toekwam, bleef ik star naar buiten zitten kijken in de hoop dat hij mijn bank voorbij zou gaan en ergens achterin zou gaan zitten. Maar nee hoor.

„Dag meneer,” zei hij terwijl hij naast mij neer plofte. Hij had een glimlach van oor tot oor. Ik wilde eigenlijk niet teruglachen maar zijn glimlach was zo aanstekelijk dat ik wel moest.

„Ook goeiemiddag,” zei ik, terwijl ik mijn gezicht weer in de plooi probeerde te krijgen.

„Wat een prachtig weer, hè?” zei hij.

„Ja,” antwoordde ik, „zeg dat wel.” Deze keer slaagde ik erin om niet te glimlachen

en ik keek weer naar buiten in de hoop dat dit het einde van onze conversatie zou betekenen. Het was zo'n ideale dag om lekker te zitten dagdromen, dat het zonde was om die tijd te verspillen aan een praatje over het weer met een of ander klein kind. Het bleef even stil en ik begon me weer op m'n gemak te voelen. Ik dacht aan volleyballen op het strand.

„Zeg, meneer, bent u getrouwd?”

„Wat zeg je?” vroeg ik, me weer tot de jongen wendend. Zijn glimlach was zo mogelijk nog breder dan voorheen.

„Bent u getrouwd?”

„Nee,” antwoordde ik koeltjes, in de hoop dat hij zou inzien dat ik niet met hem wilde praten.

„O,” zei hij, teleurgesteld neerkijkend terwijl zijn glimlach verdween. Kennelijk was hij door mijn antwoord wat van zijn stuk gebracht. Hij zat na te denken. Een paar seconden later keek hij weer naar me op, en zijn ogen straalden nu nog meer. „Maar u gaat wél trouwen, hè?”

Ik probeerde niet te glimlachen, maar zijn ogen en die rij witte tanden maakten dat onmogelijk.

„Ja,” lachte ik terug, „waarschijnlijk wel.”

„En als u getrouwd bent, zult u dan van uw vrouw houden?”

Die vraag verraste me. Ik vond het vreemd dat zo'n jong iemand een dergelijke vraag stelde. Hij had er een bedoeling mee, maar ik wist niet zeker welke. „Natuurlijk,” antwoordde ik voorzichtig, „natuurlijk zal ik van mijn vrouw houden.”

„En als u van iemand houdt, wilt u altijd met die persoon samen zijn, nietwaar meneer, zelfs als u dood bent?”

Plotseling realiseerde ik me wat hij aan het doen was. Hij stelde me één van de Gouden Vragen. Hij was mormoon. Ik keek hem aan. Ik gaf geen antwoord; ik wist ook

niet wat ik moest zeggen. Hoe vaak had ik zo'n zelfde vraag niet gesteld? Hoe vaak heb ik mensen in de bus of straat die vraag gesteld terwijl ik op zending was in Brazilië? Maar dat was op zending; dat was toen, niet nu. Het leek zo vreemd dat diezelfde woorden nu hier tegen mij werden gesproken, thuis, door een jongen van tien. De bus minderde vaart en de jongen stond op. Hij haalde iets uit zijn zak en gaf het aan me.

„Dit is voor u, meneer. Ik moet er nu uit. Hierop staan de namen van twee vrienden van me. Als u meer wilt weten, bel ze dan even op. Dag meneer.” En weg was hij. Ik zat te staren naar de folder die hij me had gegeven. Hij was dubbelgevouwen en had ezelsoeren. Ik vouwde hem open en las: „Het plan van zaligheid.”

Ik was bijna twee jaar geleden van zending teruggekeerd. Ik had mijn dagboek meegebracht, kleurendia's, souvenirs en een schat aan herinneringen. Maar mijn zending liet ik achter. Hoeveel mensen had ik iets over de kerk verteld in de tijd dat ik terug was? Hoe dikwijls had ik een Gouden Vraag gesteld? Hoeveel niet-leden kende

ik die misschien wel belangstelling zouden hebben als ik het onderwerp maar ter sprake bracht? Ik had zojuist iets geleerd dat ik al die tijd dat ik op zending was niet had geleerd. En het was me bijgebracht door een jongetje met niets anders dan een getuigenis en een glimlach.

De bus liep vol. We waren vlakbij het centrum en het was bijna vijf uur. Er kwam een jongeman naast me zitten, gekleed in een keurig kostuum. Verlegen stopte ik de folder in mijn overhemdzakje en keek naar de grond. Ik dacht nog steeds aan die jongen. Zo jong als hij was, was hij meer zendeling dan ik ooit was geweest. Ik keek op. De man naast me zat naar buiten te staren, waarschijnlijk verzonken in dagdromen.

„Wat een prachtige dag, niet?” zei ik zonder nadenken.

„Ja,” glimlachte hij terug, „zegt u dat wel.”

Ik zat daar een ogenblik in stilte met mijn vingers aan de folder in mijn zak. Toen vroeg ik met mijn breedste glimlach: „Bent u getrouwd?”

HET KRIEKEN VAN DE DAG

DE BOODSCHAP

Ouderling Loren C. Dunn van het Eerste Quorum der Zeventig

Ik mag graag hardlopen.

Terwijl we in Nieuw-Zeeland waren, ging ik iedere ochtend vroeg op weg vanaf ons huis in de Arney Road in Auckland door verschillende straten, soms tot aan Remuera (één van de stadswijken in Auckland) en soms tot aan One Tree Hill (een legendarische Maori-heuvel met één boom op de top). Een vroege hardloper in Nieuw-Zeeland is bevoorrecht: het land vertoont niet alleen een opvallend natuurschoon, ook de zonsopgang is er dikwijls opzienbarend. Soms staat de lucht in vuur en vlam als de stapelwolken het eerste zonlicht weerkaatsen. Op andere momenten zijn de kleuren rustiger en meer getemperd. Soms is het ook somber en regenachtig. Het is nauwelijks te voorspellen wat de zonsopgang bieden zal. Het gebeurt wel dat het er bij het aanbreken van de dag veelbelovend uitziet maar de lucht dan plotseling betreft en er niets anders is dan wolken en regen. Het gebeurt ook wel dat de zon precies op het juiste

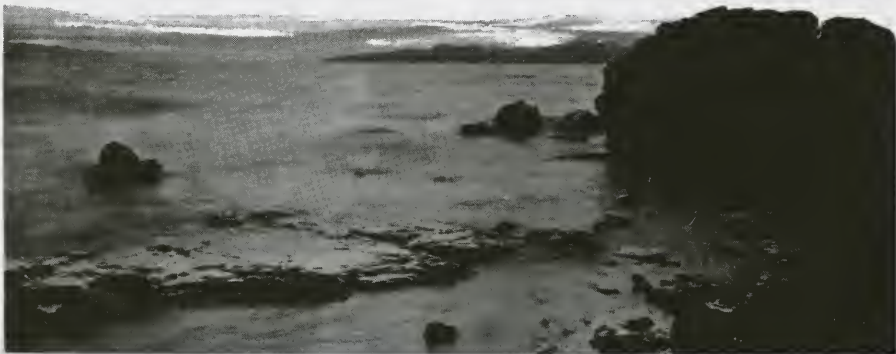
ogenblik doorbreekt en er zich een spectaculaire dageraad ontvouwt. Elke dag is anders. Iedere dag bevat zijn eigen verborgenheden, zijn eigen verrassingen.

Het leven is net eender. We weten niet wat we van de ene dag op de andere kunnen verwachten. We moeten iedere dag nemen zoals die komt.

Het evangelie van Jezus Christus is niet bedoeld om iedere dag van een donkere bewolkte hemel in heldere zonneschijn en licht te veranderen. Nee, het is bedoeld om ons van binnen licht te geven, een kracht die ons zal helpen de goede dagen te waarderen en de slechte tegemoet te treden met geloof en vastberadenheid, totdat een „nieuwe dageraad” verlichting brengt.

„Want ik weet, dat allen, die hun vertrouwen in God zullen stellen, in hun beproevingen, hun moeilijkheden en in hun ellende zullen worden ondersteund en ten laatste dagen verheven.” (Alma 36:3.)

Toen we een aantal jaren geleden in Boston (Massachusetts) woonden, had ik er

eens een bijzonder slechte week opzitten. En als ik zeg slechte week, dan weet u wel wat ik bedoel. Zeven slechte dagen achter elkaar. Aan het eind van de week voelde ik me erg terneergeslagen en had ik met mezelf te doen.

Tenslotte besloot ik op een avond, nadat mijn gezin naar bed was gegaan, wat langer op te blijven en meer vastberaden tot de Heer te gaan dan in mijn normale ochtend- en avondgebed.

Toen ik neerknielde in de studeerkamer beneden in het donkere huis, maakten de omstandigheden het me gemakkelijk om in alle nederigheid tot de Heer te gaan en ik uitte onbevangen mijn diepste gevoelens. Terwijl ik bad, voelde ik de behoefte aan een bevestiging dat de Heer er was en dat Hij zich met me bezighield. Uit ervaring wist ik deze dingen wel, maar er zijn tijden waarin we deze bevestiging opnieuw nodig hebben. Terwijl ik hier in 't bijzonder om bad, had ik een heel bijzondere ervaring. Ik had al eerder geestelijke manifestaties gehad maar voor mij was deze, op dit moment, van veel groter betekenis. De uitstorting van de Geest was zo wezenlijk, dat ik hem kon voelen. Mijn hele ziel werd ermee vervuld en het was geen eenmalige ervaring, maar ze kwam keer op keer binnen een tijdsbestek van enkele minuten.

Ik verliet de studeerkamer die avond met een opnieuw bevestigde en absolute wetenschap, voortgekomen uit de Geest, dat de Zaligmaker niet alleen leeft, maar dat Hij me kent en zich met mij bezighoudt met een liefde die werkelijk goddelijk is. De invloed van die ervaring is dagenlang bij me gebleven en heeft me aangezet tot

een gevoel van oprechte bezorgdheid en liefde voor mijn medemens, zelfs voor mensen op straat die ik niet kende! Voorheen zou ik die voorbij gelopen zijn zonder aan ze te denken, maar nu hield ik me met hen bezig en stelde ik belang in hen. Zelfs mijn gezin was me dierbaarder. Ik voelde me verbonden met de heiligen over de hele wereld en wilde mijn medemens dienstbaar zijn.

Ik kan me de problemen waarmee ik destijds te kampen had, niet meer herinneren. Die zijn voorbijgegaan, zoals dat meestal gebeurt. Maar ik zal me wél altijd de ervaring herinneren van die avond toen de Geest me genas. Zij bevestigde opnieuw dat wanneer ons hart juist is afgestemd, we tot de Heer kunnen gaan en Hij ons dan in een bepaalde mate en op de één of andere manier de helende invloed van de Geest zal sturen, en dat de Geest niet alleen heelt, maar ook vereent. Dit hoeft geen eenmalige ervaring te zijn, maar kan dikwijls voorkomen.

Mogen wij ons aan het begin van iedere nieuwe dag in ons leven wapenen met zinnvol gebed en het onderhouden van de geboden. Op die manier zal het licht van de Heilige Geest van binnenuit schijnen en ons kracht geven. Het zal ons helpen alles te halen uit wat vóór ons ligt. We worden erdoor geholpen datgene te veranderen wat veranderd kan en moet worden. En het zal ons helpen vastberaden de dingen te doorstaan die we niet kunnen veranderen.

„Want de Here God is een zon en schild, de Here geeft genade en ere; het goede onthoudt Hij niet aan hen die onberispelijk wandelen.” (Psalm 84:12.)

Op de omslag: Afbeeldingen van de architect van de nieuwe HLD tempels. Op de bovenste rij links ziet u het ontwerp voor de tempel in West-Duitsland en ook in Chili, Tonga en West-Samoa, Korea, Zweden en Zuid-Afrika, op de Filippijnen en Tahiti. De grotere afbeelding is van de tempel in Peru en Guatemala.

